

Jussi ADLER OLSEN

SLOŽKA 64

KRIMIROMÁNHOST

čtvrtý případ
CARLA MØRCKA
Z ODDĚLENÍ Q

JUSSI ADLER-OLSEN
SLOŽKA 64

Kriminální román

Jussi ADLER
OLSEN

SLOŽKA 64

Brno 2014.

Jussi Adler-Olsen: Journal 64

Copyright © JP/Politikens Forlagshus,

København, 2009

Translation © Magdalena Jírková, 2013

Cover design © Wildes Blut, Atelier für Gestaltung,

Stephanie Weischer using photographs from
plainpicture/Arcangel

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o.,

2013, 2014 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-085-2 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-086-9 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-087-6 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7491-088-3 (Formát MobiPocket)

Věnováno mé matce a otci, Karen-Margrethe
a Henrymu Olsenovým, a mým sestrám,
Elsebeth, Marianne a Vippe.

PROLOG Listopad 1985

Na kratičkou chvíli se cítila dobře. Mezi prsty držela chladnou, jemnou sklenku šampaňského, kolem šuměly hlasy a manžel ji rukou lehce objímal kolem pasu. Podobně se cítila, jen když bývala zamilovaná, a během desetin vteřin prožitých ve vzdáleném dětství. Pocit jistoty při babiččině tlachání. Tlumený smích, u kterého se tak hezky usínalo. Smích lidí, kteří už dávno nejsou na tomto světě.

Nete pevně stiskla rty, aby ten pocit nezmizel. Už se jí to v minulosti několikrát stalo.

Narovnala se a rozhlédla se po paletě pestrobarevných šatů a vzpřímených zad. Na slavnostní večeři pro dánské laureáty letošní Velké nordické ceny za medicínu se dostavilo mnoho hostů. Vědci, lékaři, celebrity. Společnost, do které se rozhodně nenarodila, ale ve které se během ubíhajících let cítila čím dál tím lépe.

Zhluboka se nadechla a právě si chtěla spokojeně povzdychnout, když na sobě naprosto jasně ucítila něčí pohled. Někdo ji pozoroval skrze záplavu vysoce vyčesaných vlasů a zástup mužů s pevně utaženými motýlky. Takové nedefinovatelné a zneklidňující elektrické výboje dokážou vyslat pouze oči, které nepřejí nikomu nic dobrého. Instinktivně se stáhla stranou jako štvaná zvěř, hledající úkryt v houštinách. Položila manželovi ruku na rameno a pokusila se o úsměv, zatímco její oči těkaly mezi slavnostně oblečenými těly a lehkým oparem snášejícím se ze svítlen.

Náhle jedna z žen zaklonila v srdečném záchvatu smíchu hlavu a tento pohyb odkryl Nete výhled ke stěně sálu.

Tam stál on.

Jeho postava vyčnívala nad ostatními jako maják. Navzdory nastupující tmě a křivým nohám připomínal číhající

šelmu, jejíž oči klouzaly po přítomných s přesností pátracího světlometu.

Znovu pocítila jeho intenzivní pohled po celém těle a pochopila, že pokud okamžitě něco neudělá, celý její život se během několika málo vteřin zhroutí jako domeček z karet.

„Andreasi,“ řekla a chytila se za krk, po kterém jí začínaly stékat čůrky potu. „Mohli bychom už jít? Necítím se moc dobře.“

To úplně stačilo. Její manžel povytáhl tmavé obočí, pokývl ostatním na pozdrav, uchopil ji za ruku a vydal se na cestu. Právě proto ho milovala.

„Děkuju,“ řekla. „Bohužel mě zase chytla hlava.“

Přikývl. Sám to moc dobře znal. Dlouhé, bezútešné večery v obývacím pokoji při atacích migrény.

I to měli společné.

Právě došli k masivnímu schodišti vedoucímu ke slavnostnímu sálu, když vtom se odněkud vynořil vysoký muž a zastoupil jim cestu.

Hned si všimla, že vypadá mnohem starší. Jeho oči, kdy si tak zářící, zmatněly. Vlasy měl k nepoznání. Uplynulých pětadvacet let odvedlo svou práci.

„Nete, co ty tady? Ty jsi ta poslední, koho bych v téhle společnosti očekával,“ řekl krátce.

Rychle se s manželem protáhla kolem něj, ale to jejího pronásledovatele nezastavilo. „Ty si na mě nevzpomínáš, Nete?“ ozvalo se zezadu. „Já myslím, že ano. Curt Wad. Mě si přece musíš pamatovat.“

V púlce schodiště je dohonil.

„Možná jsi teď děvkou ředitele Rosena, ne? Kdo by si kdy pomyslel, že se dostaneš takhle vysoko?“

Pokusila se manžela odtáhnout pryč, ale Andreas Rosen byl zvyklý stavět se k problémům čelem. Ani teď se nezachoval jinak.

„Byl byste tak laskav a přestal obtěžovat mou ženu?“ řekl a jeho tichá slova doprovázel vztekly výraz.

„Aha.“ Nevítaný host ustoupil o krok dozadu. „Povedlo se ti vtáhnout Andrease Rosena do svých sítí, Nete. Dobrá práce.“ Nasadil výraz, který by si jiní lidé vyložili jako pokřivený úsměv, ale ona dobře věděla, o co jde. „To mi naprosto uniklo. Pochop, nepohybují se v těchto kruzích příliš často a bulvární plátky nečtu.“

Všimla si, že manžel znechuceně potřásl hlavou. Ucítíla, jak ji uchopil za ruku a táhne ji za sebou pryč. Na chvíli nemohla popadnout dech. Jejich kroky pleskaly o zem jako asynchronní ozvěna sebe samých. Pospěšme si, ať už jsme pryč, říkaly.

Podarilo se jim dojít až do šatny, ale vtom se za nimi hlas ozval znovu.

„Pane Rosene! Možná tedy netušíte, že vaše žena je děvka. Chovanka z ostrova Sprogø, které je úplně jedno, před kým roztáhne nohy. Asi ani nevíte, že její debilní mozek nepozná rozdíl mezi pravdou a lží a...“

Manžel se náhle prudce otočil, až ji zabořilo v zápěstí ruky, za kterou ji držel. Několik hostů se pokoušelo vysokého muže, který narušil slavnostní večer, zklidnit. Dva mladí lékaři, kteří se na místě také objevili, před něj výhrůžně předstoupili, aby mu dali jasně najevo, že jeho další přítomnost je nežádoucí.

„Andreasi, nech toho,“ vykřikla, když manžel přistoupil ke skupince okolo jejího mučitele. Ale manžel ji nevnímal. Alfa samec vyrazil, aby si vyznačil své teritorium.

„Nevím, kdo jste,“ řekl. „Ale doporučuji vám, abyste se neukazoval na veřejnosti, dokud se nenaučíte slušně chovat.“

Vychrtlý muž zvedl hlavu a pohlédl přes muže, kteří ho drželi. Všichni v šatně mu viseli na popraskaných rtech. Šatnářky u pultu, za kterým schovávaly kožichy odděleně od kabátů. Ti, co náhodně procházeli kolem. Soukromí řidiči, čekající u létajících dveří.

A nakonec se ozvaly věty, které nikdy neměly být vysloveny.

„Tak se zeptejte Nete, kde ji sterilizovali, pane Rosene. Zeptejte se jí, kolikrát potratila nebo jak se člověk cítí po pěti dnech na samotce. Zeptejte se na to a nepoučujte mě, jak se mám chovat ve společnosti. To nechte na jiných lidech, lepších než vy, pane Andreasi Rosene.“

Curt Wad se vytrhl ze sevření a s očima plnými nenávisti ustoupil stranou. „Jdu!“ zařval. „A ty, Nete,“ ukázal na ni chvějícím se prstem, „ty se vrať zpátky do pekla, kam patříš!“

Ještě než se za ním zavřely létající dveře, po celé místnosti se rozezněly hlasy.

„To byl Curt Wad,“ šeptal kdosi za nimi. „Studoval společně s dnešním laureátem a tenkrát spolu kamarádili. To je taky jediná dobrá věc, která se o něm dá říct.“

Přesto se dostala do pasti. Odhalená.

Oči ostatních ji pozorovaly. Hledaly známky, které by pomohly odhalit její pravé já. Má příliš hluboký výstřih? Vyzývavé boky? Nebo to snad jsou její rty?

Když si přebírali kabáty, šatnářčin teplý dech působil až jedovatě. Bylo z ní jasně cítit — nejsi o nic lepší než já.

Tak málo stačilo.

Stočila pohled k zemi a zavěsila se do manžela.

Do svého milovaného muže, kterému se neodvážila podívat do očí.

Naslouchala tichému, pravidelnému chodu motoru.

Jeden druhému neřekl ani slovo. Oba dva tiše seděli a zírali na pulzující stěrače a okolní podzimní tmou.

On možná čekal, že všechno popře a vyvrátí, ale tuhle útěchu mu poskytnout nemohla.

Ona možná čekala, že jí vyjde vstříc. Že z ní stáhne svěrací kazajku, podívá se na ni a řekne, že ať už se stalo cokoliv, nic to neznamená. Důležitých je těch jedenáct společně prožitých let.

Ne těch třicet sedm, které byly předtím.

Ale on jen zapnul rádio a nechal celý vůz naplnit ohlušující hudbou. Sting je doprovázel při cestě ostrovem Sjælland na jih, Sade a Madonna zase přes Falster a Guldborgsund. Noc byla plná mladých, zvláštních hlasů. Jediné spojení, které jim zůstalo.

Všechno ostatní bylo pryč.

Byli několik set metrů před městečkem Blans a pár kilometrů od domova, když náhle zabočil na polní cestu.

„Tak mluv, řekni mi to,“ řekl, zahleděný do hluboké tmy okolo nich. Ani jedno vřelé slůvko. Ani jménem ji neoslovil, aby ji trochu utěšil. Jen strohé: Tak mluv, řekni mi to!

Zavřela oči. Prosila ho o pochopení. Vysvětlovala, že šlo o zvláštní souhru náhod a že muž, který ji očernil, je také zároveň strůjcem všeho zla v jejím životě.

Ale navzdory všemu musela přiznat, že vše, co bylo řečeno, je pravda. Tiše to připustila.

Všechno je pravda.

V tomto náročném, bolestivém okamžiku slyšela jen jeho dech. Nakonec se k ní otočil a podíval se na ni temnými

očima. „Takže proto se nám nepodařilo mít spolu dítě,“ řekl.

Přikývla. Stiskla rty a řekla, jak to bylo. Ano, lhala mu a vymýšlela si. Přiznala se. Jako mladá dívka byla umístěna na ostrov Sprogø, ale byla v tom nevinně. Šlo o dlouhou řadu nedorozumění, zneužití moci a podvodů. O nic jiného. Ano, má za sebou potraty a je sterilizovaná, ale ten příšerný chlap, kterého právě potkali...

Položil jí ruku na rameno. Jeho chlad ji omráčil jako elektrický výboj a donutil zmlknout.

Zařadil rychlost, povolil spojku, projel městem a nejvyšší možnou rychlostí ujížděl podél luk a temného moře.

„Je mi líto, Nete. Nedokážu ti odpustit, žes mě celé ty roky utvrzovala v tom, že spolu můžeme mít dítě. To prostě nedokážu. A co se týče toho ostatního, stačilo mi, co už jsem slyšel.“

Na chvíli ztichl. Ucítla bodání ve spáncích a ztuhlý krk.

Zvedl hlavu. Stejně arogantně, jako když jednal s lidmi, které nepovažoval za sobě rovné. Sebejistě, jako když ignoroval špatné rady.

„Sbalím si své věci,“ pokračoval a zřetelně artikuloval. „Máš týden na to, aby sis našla něco jiného. Z našeho domu Havngaard si můžeš vzít, co chceš. Nechci, aby ti něco chybělo.“

Pomalou se od něj odvrátila a zadívala se na moře. Neopatrně stáhla okénko a vdechovala vůni mořských řas. Pozorovala přehybání černočerných vln, které jako by ji chtěly odnést s sebou.

Vybavila si osamělé, zoufalé dny na ostrově Sprogø, kde ji stejné moře lákalo, aby všemu udělala rychlý konec.

Řekl: Nechci, aby ti něco chybělo. Jako by na tom záleželo.

Pochopila, že ji vůbec nezná a nikdy neznal.

Podívala se na hodinky a povšimla si dnešního data — 14. listopadu 1985. Pootočila hlavu, zadívala se na manžela a roztrásly se jí rty.

Potom pomalu zvedla ruku směrem k volantů a rychle ho chytila. Manžel začal protestovat. Zatáhla ze všech sil.

Marně se mermomocí snažil udržet automobil na silnici, která se pod nimi začínala ztrácet. Manželovy úplně poslední protesty přehlušilo skřípění kovu o větrolamy.

Náraz do vodní hladiny zněl jako návrat domů.

1) Listopad 2010

Hlášení o událostech uplynulé noci si Carl vyslechl v policejním rádiu cestou z řadového domku v Allerødu. Za normálních okolností by se o práci mravnostní policie nikdy nezajímal, ale tentokrát tomu bylo jinak.

V bytě na ulici Enghavevej někdo přepadl a polil kyselinou sírovou majitelku jedné z eskortních služeb. Lidé na oddělení popálenin v Královské nemocnici měli plné ruce práce.

Policie se pokoušela najít svědky, ale zatím bez valného výsledku.

K výslechu už předvedli partu ušmudlaných chlapíků z Litvy, ale v průběhu noci vyšlo jasně najevo, že pachatelem může být jen jeden z podezřelých. Bohužel se jim nepodařilo zjistit který. Chyběl důkazní materiál. Hospitalizovaná oběť prohlásila, že nedokáže útočnicka přesně identifikovat, a proto museli zase všechny pustit.

Stará známá písnička.

Cestou z parkoviště na policejní stanici potkal Carl Brandura Isaksena ze stanice City, kterému se říkalo Rampouch z Halmtorvu.

„Nazdar, vyrazils do světa naštvat pár lidí?“ zachechtal se Carl, když se míjeli. Idiot se bohužel zastavil a otázku snad dokonce považoval za pozvání k rozhovoru.

„Tentokrát to schytala Bakova sestra,“ řekl ledovým hlasem.

Carl se na něj zadíval zamlženým zrakem. O čem to sakra mele?

„Blbá směla,“ odpověděl, tím nemůže nic zkazit.

„Slyšels přece o tom přepadení na ulici Enghavevej? Nevypadala vůbec dobře,“ pokračoval Rampouch. „Doktoři

z Královské se v noci rozhodně nenudili. Měl jsem pocit, že se s Børgem Bakem dost dobře znáte, ne?“

Carl pohodil hlavou. Børge Bak? Jestli se s ním dobře zná? Má na mysli vrchního policejního komisaře z oddělení A, který si vzal neplacené volno a pak nenápadně přešel do předčasného důchodu? Toho pokryteckého bastarda?

„Byli jsme asi tak dobří kamarádi jako my dva,“ procedil Carl koutkem úst.

Isaksen kysele přikývl. Ano, jejich vzájemnou náklonnost by dokázala zatlačit do země i motýlí křídla.

„Neznáš náhodou Bakovu sestru, Esther Bakovou?“ zptal se.

Carl se zahleděl ke sloupořadí, odkud vytančila Rose s ohromnou kabelou, přehozenou přes rameno. Co má sakra v plánu? Strávit v kanceláři dovolenou?

Ucítil, že Isaksen sleduje směr jeho pohledu, a stočil zrak bokem.

„Nikdy jsem se s ní nepotkal, ale pokud vím, tak má bordel, ne?“ odpověděl Carl. „A to je spíš tvůj píseček, ne můj, takže se držím stranou.“

Isaksenovy koutky úst se podle zákonů gravitace stočily k zemi. „Počítej s tím, že Bak bude co nevidět zpátky na stanici a začne se do toho míchat.“

Carl zapochyboval. Copak Bak nešel do důchodu, protože nenáviděl svou práci a celou policejní stanici?

„Bude tady určitě srdečně vítán,“ pronesl. „Ale ne u mě dole.“

Isaksen si prohrábl černé, spánkem přeželelé vlasy. „No jasně, pochopitelně že ne. Ty máš tam dole dost práce s milostnými hrátkami s tamtou, víd?“

Pohodil hlavou směrem k Rose, která právě mizela po schodišti nahoru.

Carl potřásl hlavou. Ať se jde Isaksen s těmi svými narážkami sakra vycpat. Spát s Rose! To by radši vstoupil do kláštera někde v Bratislavě.

O třicet vteřin později už procházel vrátnicí, kde ho zastavil vrátný denní služby: „Carle, ta psychologka Mona Ibse-
nová ti tady nechala tohle.“ Dveřmi mu podal šedou obálku. Tvářil se u toho, jako by šlo o nejdůležitější událost dne.

Carl se na obálku zmateně podíval. Možná měl nako-
nec i pravdu.

Muž se znovu posadil. „Zaslechl jsem, že Asad tady
dneska byl už ve čtyři ráno. Pěkně si tam dole ve sklepě dává
se svými záležitostmi načas. To tam plánuje teroristický útok
na policejní stanici, nebo co to tam vymýšlí?“ Krátce se za-
chechtal, ale když spatřil Carlův výraz, rychle zmlkl.

„Zeptej se ho sám,“ odsekl Carl a vzpomněl si na ženu,
kterou zadrželi na letišti jen proto, že vyslovila slovo „bom-
ba“. Zřejmě jedno přehnutí s fatálními důsledky.

V jeho očích bylo tohle mnohem horší.

Už na posledním stupni točitého schodiště poznal, že Rose
má dnes dobrý den. Uvítala ho těžká vůně hřebíčku a jas-
mínu, která mu připomněla stařenku z Øster Brønderslevu.
Tahle dáma chytala všechny kolemjdoucí muže za zadek
a nedala si pokoj. Když Rose použila tenhle parfém, kaž-
dého rozbolela hlava a projednou to nebylo kvůli jejímu ky-
selému výrazu.

Podle Asadovy teorie parfém zdědila, ale ostatní měli
jiný názor. Tvrdili, že tato odpudivá směs se dá stále ještě
sehnat v několika indických krámcích, kde nechtějí, aby se
k nim zákazníci vraceli.

„Ahoj, Carle. Pojdte sem na chvíli!“ zavelela ze své kan-
celáře.

Carl polkl. Co teď?

Proplížil se kolem Asadova brlohu a strčil nos do Rosiny klinicky čisté kanceláře. Okamžitě zaregistroval obrovskou tašku, kterou viděl už na nádvoří. Pokud mohl soudit, dnes ho tu kromě parfému bude omračovat ještě něco jiného. Šlo o ohromný štos papírů, které jí vykukovaly z tašky.

„Ach,“ řekl opatrně a ukázal na papíry. „Co to je?“

Pohled černě nalíčených očí věstil problémy.

„Několik starých případů, které se poslední rok povalovaly na psacích stolech různých policejních expertů. Případy, které se nám zatím nikdo neobtěžoval zaslat. Zrovna *vám* snad o podobných nepořádcích nemusím nic vysvětlovat.“

Poslední narážku doplnila hrdelním zavrčením, které by se při troše snahy dalo vyložit jako smích.

„Složky se omylem dostaly do Národního ústavu vyšetřování, a právě tam jsem si je před chvílí vyzvedla.“

Carl povytáhl obočí. Další případy navíc, tak proč se Rose proboha usmívá?

„Jo, jo. Je mi jasné, na co myslíte: Nejhorší zpráva dnešního dne,“ pokračovala. „Ale to jste ještě neviděl tenhle případ. Ten nemám z NÚV, ležel v kanceláři na mé židli, když jsem přišla do práce.“

Podala mu ošoupanou papírovou složku. Určitě chtěla, aby si ji okamžitě prolistoval, ale to se krutě zmýlila. Špatné zprávy si člověk před první ranní cigaretou neprohlíží. Věci se musí dělat pěkně popořádku. Vždyť sakra sotva přišel do práce.

Carl potřásl hlavou, odešel k sobě, složku hodil na stůl a kabát na židli v rohu.

Kancelář byla cítit zatuchlinou a elektrická zářivka blikala víc než jindy. Středa bývala vždycky z celého týdne nejhorší.

Zapálil si a vydal se do Asadovy komůrky na košťata, kde bylo vše, jak má být. Rozložený modlitební kobereček na podlaze a vodní pára prosycená mátovým oděrem. Transistor naladěný na něco, co znělo jako milostné vábení delfinů před pářením, smíchané s gospelovým chórem a přehrávané na kotoučovém magnetofonu, který má povolený hnací řemen.

Istanbul v plné kráse.

„Dobré ráno,“ pozdravil Carl.

Asad k němu pomalu otočil hlavu. Ani východ slunce nad Kuvajtem nemohl být zářivěji červený než impozantní čichový orgán tohoto chudáka.

„Bože všemohoucí, Asade, ty vypadáš příšerně,“ řekl Carl a při pohledu na kolegu o krok couvl. Pokud se u nich ve sklepě rozhodla zaútočit chřipka, zatím měl štěstí, jeho tělu se obloukem vyhnula.

„Začalo to včera,“ zahuhlal Asad. Takové vodou zalité oči aby člověk pohledal.

„Jdi domů, a to hned,“ prikázal Carl a ustoupil ještě víc dozadu. Víc říkat nemusel, Asad ho stejně neposlechno.

Carl se vrátil do bezpečí své kanceláře, hodil si nohy na psací stůl a poprvé v životě se zamyslel, jestli by neměl zvážít účast na organizovaném zájezdu na Kanárské ostrovy. Čtrnáct dní pod slunečником vedle polonahé Mony, co víc by si mohl přát? Chřipka si zatím může po libosti běhat ulicemi Kodaně.

Při té představě se usmíval a vytáhl malou obálku od Mony. Otevřel ji. Už jen ta vůně ho skoro dostávala do kolen. Jemná a smyslná jako sama Mona Ibsenová. Hodně vzdálená Rosiným útokům na čichové buňky.

Dopis začínal slovy: Můj drahý broučku.

Carl se usmál. Naposledy ho takhle sladce oslovovali, když ležel v nemocnici v Brønderslevu se šesti stehy na břicho a slepým střevem ve skleněné dóze.

*Můj drahý broučku,
dnes večer v 19.30 u mě – svatomartinská husa,
souhlasíš? Ty si vezmeš oblek a přineseš červené víno.
Já se postarám o překvapení.
Pusu, Mona*

Carl ucítil, jak se mu do tváří vlévá horko. To je ženská!

Zavřel oči, zhluboka potáhl z cigarety a zkusil si představit, co se skrývá pod slovem překvapení. Byly to představy mládeži nepřístupné.

„Proč tady sedíte se zavřenýma očima a usmíváte se?“ ozvalo se za ním. „Neměl byste si radši prostudovat tu složku, kterou jsem vám dala?“

Rose stála ve dveřích se založenýma rukama a nakloněnou hlavou. Jasná známka, že se odsud nehne, dokud nějak nezareaguje.

Carl típl cigaretu a natáhl se pro složku. Ať to má raději rychle za sebou, nebo tady Rose bude stát, dokud nezakoření.

Šlo o deset vybledlých papírů od soudu z Hjørringu. Hned na první stránce poznal, o co se jedná.

Jak se tenhle případ sakra mohl ocitnout na Rosině kancelářské židli?

Rychle přelétl očima první stranu. Už dopředu věděl, jak za sebou jednotlivé věty půjdou. Léto 1978. Muž utopený v Nørrenském potoce. Majitel velké továrny na výrobu strojů, vášnivý rybář a člen všech možných spolků a sdružení. Čtyři čerstvé otisky páru nohou okolo vezírku na ryby a ošoupaná taška. Z jeho vybavení nic nechybělo. Ani navigační značky

Abu a udice, která musela stát víc než pětistovku. Krásné počasí. Ani provedená pitva nezjistila nic zvláštního. Žádná srdeční vada nebo mozková mrtvice. Jen utonutí.

Kdyby na tom místě nebyla voda hluboká jen tři čtvrtě metru, byla by celá záležitost okamžitě označena za neštěstí.

Ale Rosin zájem neprobudilo samotné úmrtí, to Carl dobře věděl. Nezaujalo ji ani to, že případ nebyl nikdy uspokojivě vysvětlen, a proto se dostal k nim do sklepa. Podstatný byl fakt, že ve složce byla založena spousta fotografií a na dvou z nich se vyskytoval Carlův obličej.

Carl polkl. Utonulý muž se jmenoval Birger Mørck a byl to Carlův strýc, bratr jeho otce. Žoviální a štědrý muž, k němuž vzhlížel nejen jeho vlastní syn Ronny, ale i Carl. Proto s ním tak rádi jezdili na krátké výlety, stejně jako onoho dne. Tentokrát se chtěli naučit něco o rybářských tricích a kouzlech.

Ale tehdy zrovna jely z Kodaně na kole přes celé Dánsko dvě slečny, a jak se blížily ke svému cíli ve Skagenu, jejich tenká trička byla lákavě propocená.

Když Carl a bratranec Ronny zahlédli tyhle dvě blondaté bohyně, jak šlapou nahoru do kopce, zůstali stát, jako když do nich hrom uhodí.

Odhodili rybářské udice a vyrazili přes pole jako čerstvě narozená telátka, která se poprvé v životě vydala na pastvu.

Když se po dvou hodinách vrátili zpátky k potoku s obrysy obtažených dívčích triček navždy vypálenými do mozku, byl už Birger Mørck mrtvý.

Navzdory mnoha výsledkům a podezřením musela policie z Hjørringu případ nakonec odložit. A přestože se ty dvě slečny z Kodaně, které mohly jako jediné mladíkům potvrdit

alibi, nikdy nenašly, nebyli ti dva z ničeho obviněni. Carlův otec byl několik měsíců naštvaný a na pochybách, ale jiné následky ten případ neměl.

„Tenkrát jste vypadal docela dobře, Carle. Kolik vám bylo?“ ozval se ode dveří Rosin hlas.

Nechal složku dopadnout na stůl. Vůbec neměl chuť na tu dobu vzpomínat.

„Kolik? Bylo mi sedmnáct a Ronnymu sedmadvacet.“ Polkl. „Nemáš ponětí, proč se tady ten případ najednou vynořil?“

„Proč?“ Poklepala si ukazováčkem na spánek. „Haló, zamilovaný princ, proberte se! Je to přece naše práce, ne? Vrtáme se ve starých nevyřešených případech úmrtí!“

„Jo. Ale zaprvé: tenhle případ byl uzavřený jako nešťastná náhoda a zadruhé se u tebe na židli neobjevil sám od sebe, že jo?“

„Možná bych se mohla zeptat policie z Hjørringu, kde se tady tak najednou vzal.“

Carl nadzdvihl obočí. Ano, proč by se nezeptala?

Otočila se na podpatku a odklapala do svého útočiště. Pochopila vyslaný signál.

Carl se zadíval do stropu. Proč se tady ten případ kruci vůbec objevil? Jako kdyby s tím už v minulosti neměl dost starostí.

Ještě jednou se podíval na fotku, kde stál společně s Ronnym, a pak složku odsunul stranou, směrem ke stolu ostatních případů. Minulost byla minulostí a přítomnost přítomností a na tom se nedá nic změnit. Před čtyřmi minutami si četl Monin dopis, kde ho oslovuje „můj drahý broučku“. Člověk si musí stanovit priority.

Usmál se a vytáhl z kapsy mobil. Upřeně se zahleděl na maličká tlačítka. Když se rozhodne napsat Moně esemesku,

bude mu to trvat nejméně deset minut, a když jí bude chtít zavolat, riskuje stejně dlouhé čekání, než to zvedne.

Povzdechl si a pustil se do psaní zprávy. Bylo naprosto zřejmé, že technologii tlačítek na mobilu vymyslel trpaslík s prsty jako párátko a normální skandinávští muži průměrného vzrůstu se při jejich používání musí cítit jako hroch hrající na zobcovou flétnu.

Nakonec si s obavami prohlédl výsledek, znovu si povzdechl a odeslal zprávu i se spoustou chyb. Mona pochopí, jak to myslel: její svatomartinská husa našla své uplatnění.

Sotva mobil odložil, ve dveřích se objevila hlava.

„Baku!? Sakra, co tady děláš?“ zeptal se automaticky.

„Jako kdybys to už dávno nevěděl,“ odpověděl muž s temnými kruhy pod očima. „Můžu vzteky vyletět z kůže. Proto jsem tady.“

I přes Carlova odmítavá gesta se ztěžka posadil na protější židli. „Moje sestra Esther už nikdy nebude úplně v pořádku. A ta svině, co jí chrstla do obličeje kyselinu, vysedává ve sklepním krámku na ulici Eskildsgade a může umřít smíchy. Asi ti je jasný, že jako starej policajt rozhodně nejsem pyšný na to, že moje sestra vede bordel. Ale myslíš, že je fér, aby ten hajzl vyvázl bez trestu?“

„Vůbec nechápu, proč s tím chodíš za mnou, Baku. Jestli nejsi spokojený s průběhem vyšetřování, zajdi na stanici City nebo za Marcusem Jacobsenem nebo za některým jiným šéfem. Sám moc dobře víš, že já do násilných a mravnostních deliktů nedělám.“

„Přišel jsem za tebou, protože chci, abyste s Asadem šli se mnou a pomohli mi vyrazit z toho zmetka příznání.“

Carl ucítil, jak mu na čele naskákaly vrásky. Copak se ten chlap už úplně zbláznil?

„Určitě sis všiml, že se ti tady dole objevil nový případ,“ pokračoval Bak. „To je moje práce. Před několika měsíci jsem ho dostal od starého kolegy z Hjørringu a v noci jsem tu složku nechal u Rose v kanceláři.“

Carl se na něj zadíval a zvažoval, co by měl udělat. Jestli správně počítal, má na výběr ze tří možností.

První z nich byla vrazit mu pěknou pecku do čela, druhá nakopat mu prdel, ale Carl si vybral tu třetí.

„Jo, tu složku mám tady,“ prohlásil a ukázal na papírové peklo v rohu psacího stolu. „Proč jsi ji nedal přímo mně? To bych považoval přinejmenším za vhodnější.“

Bak se krátce usmál. „Kdy nám vzájemné ohledy byly k něčemu dobré? Nech toho. Chtěl jsem si být jistý, že o tom bude vědět ještě někdo další, a tím pádem nebude ta složka moct nečekaně zmizet z povrchu zemského, jasné?“

Carl se v myšlenkách okamžitě vrátil k prvním dvěma možnostem, které původně zamítl. Bohudíky že ten idiot už není stálým zaměstnancem policie.

„Měl jsem tu složku schovanou u sebe a čekal jsem na vhodnou chvíli. Chápeš?“

„Ne, nechápu. Na jakou vhodnou chvíli?“

„Až budu potřebovat tvou pomoc!“

„Nepočítej s tím, že nějakému podezřelému rozbiju hubu jen proto, že mi máváš před nosem třicet let starým případem. A víš proč?“

Při každém vyřčeném důvodu zvedl Carl jeden prst.

„Zaprvé: případ je promlčený. Zadruhé: byla to nešťastná náhoda. Můj strýc se utopil. Udělalo se mu špatně a spadl do potoka. To je i konečný závěr vyšetřování. Zatřetí: ani já, ani můj bratranec jsme u něho v tom okamžiku nebyli. Začtvrté: na rozdíl od tebe jsem slušný policajt a nemlátím podezřelé.“

Poslední věta Carlovi na chvíli zamrzla v ústech. Ale pokud věděl, Bak na něj v tomhle směru nic mít nemůže. Každopádně to naznačoval i výraz jeho obličeje.

„A zapáté!“ Carl mu ukázal všech pět prstů a potom sevřel ruku v pěst. „Pokud někdy někoho praštím, bude to chlap, který si pořád hraje na policajta, i když už jím dávno není.“

Bakovi se vyhladily vrásky od smíchu. „Dobře. Potom ti musím říct, že jeden z mých bývalých kolegů z Hjørringu rád jezdí do Thajska. Znáš to. Čtrnáct dní v Bangkoku se vším, co k tomu patří.“

A co s tím mám já kruci společného? pomyslel si Carl.

„Jak se ukázalo, tvůj bratranec Ronny má stejnou zálibu a navíc si rád přihne,“ pokračoval Bak. „A víš co, Carle? Když se bratranek Ronny ožere, tak si pěkně pouští pusu na špacír.“

Carl potlačil hluboký povzdech. Ronny, ten nezodpovědný šašek! Už jsou s ním zase problémy? Naposledy se viděli před více než deseti lety, na nevydařené confirmaci v Odde-ru. Ronny se neostýchal, notně u baru hasil žízeň a zajímal se o přítomné servírky. S tím by nebyl žádný problém, ale ukázalo se, že jedna z nich byla více než přítulná, navíc nezletilá a na dovršení všeho ještě sestra oslavenkyně.

Skandál časem vyšuměl, ale odderská rodinná větev na to jen tak snadno nezapomněla. Ne, Ronny rozhodně nebyl hodný hošík a chlouba rodiny.

Carl odmítavě mávl rukou. Proč by ho sakra měly zajímat Ronnyho problémy?

„Jdi nahoru za Marcusem a navykládej mu, co uznáš za vhodné, Baku, ale znáš ho. Řekne ti úplně to samé co já. Člověk nebije podezřelý a nezahání bývalé kolegy takovými starými záležitostmi do kouta.“

Bak se na židli pohodlně zaklonil. „V jednom z těch thajských barů se tvůj bratranec před svědky pochlubil, že svého otce zabil.“

Carl přimhouřil oči. Neznělo to příliš pravděpodobně. „Jasně, už ho slyším. Tak to už si úplně vypil mozek! Tak ho udej, jestli chceš. Já jsem si naprosto jistý, že svého otce utopit nemohl. Byl totiž tehdy se mnou.“

„Zároveň prohlásil, že tys u toho tenkrát byl taky. Máš fakt povedenýho bratrance.“

Po tomhle prohlášení naskákaly Carlovi vrásky už od kořene nosu. Vstal a celou svou váhu přenesl do ramenou. „Asade, pojď sem na chvíli,“ zařval z plných plic a nespouštěl přítom Baka z očí.

Neuběhlo ani deset vteřin a nemocný pomocník popotahoval ve dveřích.

„Asade, mé drahé, chřipkou zlomené stvoření. Buď tak hodný a zakašli na tohohle idiota. A nezapomeň se zhluboka nadechnout.“

„Rose, jaké byly v hromádce nových složek další případy?“

Podívala se na něj. Zjevně zvažovala možnost, jestli mu to nemá všechno hodit na hlavu, ale Carl znal své pappenheimské. Něco upoutalo její pozornost.

„Ten případ o přepadení bordelmamá mi připomněl jeden případ z Koldingu. Byl v té hromadě, kterou jsem přinesla z NÚV.“

„Je ti známo, že ta bordelmamá je Bakova sestra?“

Rose přikývla. „Já ho vlastně moc neznám, ale drby se tady šíří rychlostí blesku. To byl ten, co právě odešel, ne?“ Poklepala na horní složku a rukou s černě nalakovanými nehty ji otevřela. „Teď mě dobře poslouvejte, Carle, nebo si to budete muset přečíst celé sám.“

„Dobrá, dobrá,“ souhlasil Carl a pohledem přejížděl po její elegantní šedobílé kanceláři. Člověku by se skoro zastesklo po růžovém pekle jejího alter ega Yrsy.

„Ten případ se týká ženy jménem Rita Nielsenová, uměleckým jménem...“ Rose naznačila ve vzduchu pár uvozovek, „Louise Ciccone. Používala ho po nějakou dobu v osmdesátých letech, kdy se živila takzvaným...“ opět udělala uvozovky, „erotickým tancem v oblasti kolem Vejle, Koldingu a Fredericie. Byla několikrát odsouzena za podvody, později i za kuplířství a pronajímání pokojů prostitutkám. V sedmdesátých a osmdesátých letech byla majitelkou masážního salonu v Koldingu a pak náhle roku 1987 v Kodani zmizela. Během vyšetřování se kriminalisté snažili objevit příčinu jejího zmizení mezi pornopodsvětím ve středním Jutsku a v Kodani. Po třech měsících ale pátrání odložili s poznámkou, že se pravděpodobně jednalo o sebevraždu. Dál tady píšou, že se mezitím objevilo mnoho nových případů, a proto už na tenhle nemohli dál plýtvat silami.“

Položila složku na stůl a nasadila kyselý výraz.

„Odloženo, stejně jako bude určitě odložen i případ Esther Bakové z dnešní noci. Nebo jste snad už někdy zažil, že by se tady lidi mohli přetrhnout kvůli tomu, aby chytili hajzla, který takhle ublíží nebohé ženské?“

Carl pokrčil rameny. Jediný náznak snahy někoho přetrhnout viděl dnes ráno u našťavaného nevlastního syna Jespera, kterého v sedm probudil a požádal ho, aby se dnes na vyučování v Gentofte dopravil vlastními silami.

„Já to vidím tak, že v tomhle případě neexistuje ani nejmenší náznak sebevražedných tendencí,“ pokračovala Rose. „Rita Nielsenová sedla do svého nadupaného bílého Mercedesu 500 SEC a v klidu a míru vyrazila z domova! O pár hodin později zmizela z povrchu zemského — a to je všechno,

co víme.“ Vytáhla ze složky jednu fotografii a hodila ji před Carla. Byl to obrázek auta zaparkovaného u chodníku. Vozidlo mělo úplně očesanou kabinu.

To byla kára. Na chladiči by se mohla vyvalovat polovina děvek ze čtvrti Vesterbro v umělých kožiších, koupených za těžce vydřené prachy. To bylo jiné kafe než jeho přidělený služební vůz.

„Naposledy byla viděna v pátek 4. září 1987. Díky pohybům na její kreditní kartě ji tenkrát vystopovali. V pět ráno odjela ze svého bytu v Koldingu, přešla přes ostrov Fyn, kde natankovala, a dál přešla most přes Velký Belt a pokračovala do Kodaně. V 10.10 si v trafice na ulici Nørrebro koupila krabičku cigaret. Od toho okamžiku ji nikdo neviděl. Její téměř úplně vykradený mercedes byl nalezen o dva dny později na ulici Kapelvej. Zmizelo skoro všechno. Kožené sedačky, rezervní kolo, autorádio, kazetový přehrávač a tak dále. Dokonce i volant byl v čudu. V přihrádce zůstalo jen pár kazet a knížek.“

Carl se poškrábal na bradě. „Tehdy nebylo moc obchodů, kde by se dalo platit kartou, a už vůbec ne trafiky ve čtvrti Nørrebro. Proč vůbec takhle platila, když to bylo tak složité? Určitě musela nechat kreditku protáhnout žehličkou a podepsat doklad. A to všechno kvůli jedné blbě krabičce cigaret. To vyžaduje slušnou dávku trpělivosti.“

Rose pokrčila rameny. „Možná neměla ráda hotovost. Možná nerada sahala na skutečné peníze. Možná milovala peníze na účtu a přibývající úroky. Nebo u sebe měla jen pětikilo a v trafice neměli na vrácení, mož...“

„Zastav, stop. To stačilo.“ Carl zamával oběma rukama. „Ale jednu věc mi vysvětli: na čem postavili teorii o sebevraždě? Byla vážně nemocná nebo na tom byla špatně finančně? Proto platila za cigarety kartou?“

Kdesi pod obrovským uhlově šedým svetrem pokrčila rameny.

Tenhle kousek pravděpodobně doma uštrikovala Yrsa. „No, těžko říct. Je to celé divné. Rita Nielsenová alias Louise Ciccone byla ve skutečnosti bohatá žena a soudě podle jejího nezáviděníhodného životopisu ji jen tak něco nezlomilo. Její ‚holky‘ z Koldingu vypověděly, že byla zatraceně tvrdá a schopná jít přes mrtvoly. Podle jedné z nich by Rita radši nechala vymřít celou planetu, než by obětovala sebe samu.“

„Hmm!“ Carlovi se po těle šířil divný pocit, což ho pěkně štvalo, ale zájem byl probuzen. Postupně ho napadaly různé otázky. Kromě jiného i ta s cigaretami. Copak by si člověk, který chce spáchat sebevraždu, těsně předtím kupoval cigarety? Ano, možná právě pro uklidnění mysli a celého těla.

Zatracená práce! Teď už mu hlavou vířily myšlenky, a kdo se o to prosil? Když se celou záležitostí začne vážně zabývat, bude z toho jen další práce.

„Takže si na rozdíl od většiny našich kolegů myslíš, že se jedná o zločin? Ale je tady vůbec něco, co naznačuje vraždu nebo zabití?“ Na odpověď nečekal. „Když vezmeme v úvahu, že případ je pouze odložený, a ne uzavřený, máš ještě něco jiného?“

Obrovský svetr se zase pohnul. Takže nemá vůbec nic.

Carl se zahleděl na složku. Na úvodní straně byla pod kancelářskou svorkou přichycená fotografie Rity Nielsenové. Z obrázku vyzařovala velká síla. Štíhlý obličej a široké lícní kosti. Oči vyjadřovaly vzdor a bojovného ducha. Bylo naprosto jasné, že ji policejní cedulka zavěšená na krku vůbec nezajímá. Určitě ji do policejních archivů nefotili poprvé. Ne, ženy jejího druhu další vězení nezlomilo. Byla bojovnice, přesně jak říkaly děvky z její stáje.

Proč by proboha chtěla spáchat sebevraždu?

Přítáhl si složku blíž k sobě, otevřel ji a ignoroval Rosin pokřivený úšklebek.

Tohle černě oděné stvoření to opět dokázalo a našlo jim nový případ.

2) Listopad 2010

Zelená dodávka přijela přesně podle objednávky v 12.30.

„Dnes mám na Sjællandu ještě pět dalších míst, pane Wade,“ řekl řidič, „tak doufám, že máte všechno připravené.“

Na tohohle Mikaela bylo spolehnutí. Byl jejich zaměstnancem už deset let a nikdy se zbytečně nevyptával. Příjemný, hezky upravený a zdvořilý. Přesně ten typ, jaký by měl reprezentovat Čistý zítřek mezi obyčejnými lidmi. Právě muži jako Mikael by měli do strany přilákat další nové členy. Tichý, spolehlivý, s vřelým úsměvem v modrých očích. Velmi světlé vlnité vlasy vždy perfektně učesané. Zachovával klid i v těch nejkritičtějších situacích, jako například minulý měsíc při nepokojích v Haderslevu na jednom z ustavujících zasedání strany. Tehdy se devět nepřátelsky smýšlejících demonstrantů poučilo, že s muži, kteří mají srdce na pravém místě, není radno si zahrávat.

Jenom díky mužům, jako je Mikael, bylo při příjezdu policie po všem.

Ne, tihle demonstranti se už nikde neodvážjí ukázat.

Curt Wad otevřel vrata staré stodoly bývalé jezdecké školy, nad malým mrazákem odsunul na stěně stranou starý držák a na ukrytém displeji zadal dvanáctimístný kód, jak to udělal už nespočetněkrát předtím. Chvilí počkal, než se ozve známé kliknutí a poodjede prostřední část zdi.

Uvnitř rozlehlého tmavého prostoru měl ukryto vše, co nesměly spatřit oči nikoho jiného než stejně smýšlejících osob. Mrazák s nezákonně odebranými lidskými embryi, kartotéku, seznamy členů, notebook, který používal na konferencích, a také staré záznamy zděděné po otci, na jejichž základě vybudoval celou organizaci.

Curt otevřel mrazák, vytáhl jednu krabici s plastovými sáčky, kterou okamžitě podal čekajícímu řidiči. „Tady jsou embrya, která musíme sami zpopelnit. Doufám, že je v mrazáku v autě ještě místo.“

Řidič se usmál. „Buďte klidný, místa máme zatím dost.“

„Tady jsou dopisy pro naše lidi. Na obáčkách jsou jména.“

„Dobře,“ odvětil řidič a pohledem přejížděl jednotlivé adresy. „Do Fredensborgu se bohužel dostanu až příští týden. Včera jsem objel celý severní Sjælland.“

„Nevadí, to nespěchá. Hlavně musíš stihnout dojet do Århusu. Ten máš naplánovaný na zítřek, ne?“

Řidič přikývl a zadíval se do krabice se sáčky. „O tohle se postarám. Máte taky embrya, která mám doručit do krematoria v Glostrupu?“

Curt Wad zavřel posuvné dveře do tajné místnosti a přešel k mrazáku v přední části stodoly. Tam se mohl podívat každý.

„Ano, tady jsou,“ odpověděl, zvedl víko pultového mrazáku a vytáhl další umělohmotnou krabici.

Postavil ji na zem a z police nad mrazákem vzal jednu průsvitnou fólii. „Doklady k těmhle embryím jsou tady.“ Podal je řidiči. „Všechno přesně podle předpisů.“

Řidič označil každý jednotlivý sáček v krabici průvodkou. „V pořádku, na to nemůže nikdo nic říct,“ prohlásil a všechno vynosil do dodávky. Obsah obou krabic rozdělil do zvláštních miniaturních mrazáků, roztrídil interní pokyny do přihrádek pro jednotlivá místní sdružení, zvedl na pozdrav ruku k čepici a slušně se rozloučil.

Když dodávka vyjízděla na ulici Brøndbyøstervej, Curt Wad zamával na rozloučenou.

Bohudíky že i v mém věku můžu být organizaci stále prospěšný, pomyslel si s uspokojením.

Lidé, se kterými se potkával, stále znovu a znovu opakovali: „Neuvěřitelné, že jste právě oslavil osmaosmdesáté narozeniny.“ Když se prohlížel v zrcadle, musel jim dát za pravdu. Vypadal alespoň o patnáct let mladší a dobře věděl, čemu za to vděčí.

Člověk musí prožít život v souladu s vlastními ideály, tak znělo motto jeho otce. Moudrá slova, podle kterých on sám prožil celý život. Nebylo to pochopitelně zadarmo, ale dokud mu sloužila hlava, i tělo dokázalo odvést svůj díl práce.

Curt přešel přes zahradu a do domu vstoupil zadními dveřmi. V době ordinančních hodin tudy chodil vždycky. Když jeho nástupce na klinice pracoval, neměl už Curt v přední části domu co pohledávat. Tak to prostě bylo. I přesto měl spoustu práce s vybudováním strany. Doba, kdy lidi třídil a zabíjel on sám, byla už nenávratně pryč. Nástupce pracoval přinejmenším stejně dobře a horlivě.

Připravil si kávovar a konečky prstů uhladil odměrku, aby káva nebyla příliš slabá ani silná. Beatin žaludek byl poslední dobou velmi citlivý, a proto to bylo důležité.

„Zdravím, Curte. Co vy tady v kuchyni?“

Jeho nástupce, Karl-Johan Henriksen, právě vešel. Stejně jako Curt si dával záležet na tom, aby na sobě vždy měl čistě vypraný a vyžehlený plášť. Protože i když je člověk pro pacienty naprosto cizí osobou, naškrobený a vonící plášť v nich vzbuzuje úctu. Pacienti k němu vzhlížejí jako k autoritě, které s důvěrou svěří vlastní život. Ti prostoduší idioti.

„Dneska nějak nejsem ve své kůži,“ řekl Henriksen a vytáhl si ze skříňky sklenici. „Pečené kaštiny, cigarety a červené víno se večer zdají být skvělou volbou, ale ta rána...“

Usmál se, natočil si do sklenice vodu a rozpustil v ní malý sáček Samaritanu.

„Řidič už tady byl, Karle-Johane, a oba mrazáky jsou prázdné. Tak je můžeš zase začít pěkně plnit.“

Curt se na svého žáka usmál, protože to byla zbytečná poznámka. Henriksen byl možná výkonnější než on sám kdykoliv v minulosti.

„Dobře, už na tom pracuju. Dnes mám v plánu tři interrupce. Dvě regulérní a jednu z těch našich, však víte,“ vrátil mu Henriksen úsměv a v jeho sklenici stále šumělo.

„O co jde?“

„Somálka z Tåstrupgård, doporučil ji k nám Bent Lyngsøe. Řekl jsem jí, že čeká dvojčata,“ dodal s povytaženým obočím a vypil celou sklenici.

Ano, i Karl-Johan Henriksen byl dobrý člověk. Jak pro stranu, tak pro Tajný boj.

„Jak se dnes cítíš, má drahá Beato? Je to horší?“ zeptal se opatrně, když vstoupil s podnosem do pokoje.

Už více než deset let mu nebyla schopná odpovědět, ale stále se dokázala pousmát. I když její kůže byla téměř průsvitná a mladistvý duch a krása ji už dávno opustily, Curt nechtěl ani pomyslet na den, kdy se bude muset naučit žít bez ní. Ale ten den se bohužel blížil mílovými kroky.

Kéž by se dožila dne, kdy jí budeme moci v parlamentu u řečnického pultu poděkovat za její nasazení a úsilí, pomyslel si a něžně ji uchopil za ochablou ruku.

Sklonil se a lehce jí ruku políbil. Ucítil, jak se v jeho dlani zachvěla, a to mu stačilo.

„Prosím, má nejdražší,“ řekl a zvedl šálek k jejím ústům. Opatrně foukal na hladinu. „Není ani vřelá, ani studená. Přesně jak to máš ráda.“

Našpulila ponořené rty, kterými tolikrát vroucně líbala jak jeho, tak i jejich dva syny, když to nejvíce potřebovali.

Pomalou a nehlučně srkala. Podle jejích očí poznal, že jí káva chutná. Těch očí, které toho tolik viděly a ve kterých ve vzácných okamžicích nejistoty hledal podporu.

„Dnes jdeme do televize, Beato. Já, Lønberg a Caspersen. Kdyby to šlo, nejraději by nás přibili na kříž, ale to jim nevyjde. Dnes sklídíme plody za několik desetiletí těžké práce a nasbíráme hlasy, Beato. Mnoho a mnoho hlasů lidí, kteří smýšlejí stejně jako my. Novináři se možná domnívají, že jsme tři staří blázni.“ Zasmál se. „Ano, to taky jsme. Ale oni si myslí, že už nám hlavy neslouží, že nás dokážou nachytat na nepřesnostech a lžích.“ Pohládl ji po vlasech. „Zapnu ti televizi, aby ses na to mohla podívat.“

Jakob Ramberger byl schopný a výborně připravený novinář. Po všech těch nicneříkajících kritizovaných debatách z poslední doby také nebylo jiné řešení. Zdatný novinář se špatného diváckého ohlasu bojí víc než svých chlebedárců a Ramberger zdatný byl a věděl, jak na to. Beze strachu se vyptával vrcholných politiků a svlékal z kůže vyšňořené papaláše, rockery, ekonomicky nezodpovědné podnikatele a kriminální živly.

Curt měl radost, že rozhovor s nimi povede právě tenhle novinář, protože tentokrát se mu nepodaří vytáhnout na světlo žádnou špínu, což by mělo k upoutání pozornosti celého malého Dánska stačit.

V předsáli, kde ostatní novináři připravovali vstupy do dnešních zpráv, se Ramberger a jeho dnešní hosté slušně pozdravili, ale v okamžiku, kdy žurnalista na začátku televizní debaty rozpráhl ruce na uvítanou, stál už každý na vlastní straně barikády.

„Právě jste oznámili ministerstvu vnitra, že Čistý zítřek získal dostatek hlasů, a může se tedy zúčastnit příštích

parlamentních voleb,“ pronesl na úvod po krátkém a nepříliš lichotivém představení účastníků. „Rád bych vám tímto poblahopřál, ale zároveň se musím hned zeptat, co nového může podle vás Čistý zítřek dánskému voliči nabídnout? Co nabízíte jiného než stávající politické strany?“

„Řekl jste voliči, i když víte, že většina voličů v Dánsku jsou ženy,“ usmál se Curt Wad. Kývl do kamery. „Ale teď vážně: mají dánští voliči jinou možnost než odmítnout stávající strany?“

Novinář se na něj zahleděl. „Popravdě řečeno, v tuhle chvíli proti mně nesedí žádní zelenáci. Průměrný věk je sedmdesát jedna let a vy, pane Wade, tento průměr svými osmaosmdesáti lety výrazně zvyšujete. Ruku na srdce: nemyslíte si, že co se týče právě vás osobně, neměl jste se vstupem do politiky a ovlivňováním dalšího vývoje Dánska začít tak před čtyřiceti, padesáti lety?“

„Pokud se nemýlím, nejvlivnější muž Dánska je téměř o deset let starší než já,“ kontroval Wad. „Všichni Dánové nakupují v jeho obchodech, topí jeho plynem a kupují zboží, které se do země vozí na jeho lodích. Pokud jste natolik chlap a odvážíte se tohoto skvělého muže pozvat do studia a také ho kritizovat kvůli jeho věku, budu velmi rád, když pozvete i mě a znovu položíte stejnou otázku.“

Novinář přitakal. „Jen jsem tím chtěl říct, že si těžko dovedu představit, jak se obyčejní občané nechají v parlamentu zastupovat muži, kteří jsou o generaci až dvě starší než oni sami. Člověk si přece také nekoupí mléko, kterému vypršela doba spotřeby před měsícem, že?“

„Ne, nekoupí, ale nekoupí si ani ovoce, které je naprosto nezralé, stejně jako politici, kteří řídí zemi dnes. Domnívám se, pane Rambergere, že bychom měli těchto potravinových metafor zanechat. My tři koneckonců do parlamentu

nekandidujeme. V našem programu je jasně uvedeno, že po získání potřebných hlasů svoláme celostátní ustavující sněm a naši kandidáti do parlamentu budou zvoleni teprve na této platformě.“

„Když už jste se sám zmínil o vašem programu, všiml jsem si, že v první řadě jde o mravní normy, myšlenky a ideologie, které mi připomínají časy, do nichž se nikdo nechce vrátit. Politické režimy, které cíleně likvidovaly minority a další slabé články společnosti. Mentálně postižené, etnické menšiny a sociálně znevýhodněné občany.“

„No, to se ovšem mýlíte, protože tady žádná podobnost neexistuje,“ vstoupil do rozhovoru Lønberg. „Právě naopak. V našem programu zdůrazňujeme, že pomocí odpovědného a humanistického přístupu budeme posuzovat jednotlivé případy individuálně, protože nechceme házet všechny do jednoho pytle. Pokud nejsou problémy vážné a důkladně řešeny, vznikají nepříjemnosti. I proto můžeme mít tak jednoduchý slogan: Změnou k lepšímu. Jedná se o něco úplně jiného, než se tady snažíte naznačovat.“

Novinář se usmál. „To zní velmi dobře, otázkou ale zůstává, zda se vůbec dostanete tak daleko, abyste mohli mít nějaký vliv. Nyní nemluvím sám za sebe, ale různé noviny o vašem programu opakovaně uváděly, že se dá lehce přirovnat k nacistickým programům o čistotě rasy. Úzkoprsá dogmata, ve kterých je popsán svět, skládající se z různých neustále soupeřících ras. Říkáte, že existují nadřazené rasy a méněcenné rasy a že ty nadřazené...“

„Ano, a že nadřazená rasa vymře, pokud se její krev promíchá s rasou méněcennou,“ přerušil ho Caspersen. „Je mi jasné, že jak novináři z denního tisku, tak i vy sám jste si na Googlu přečetli dost o nacismu,“ pokračoval. „Ale naše strana neoslavuje diskriminaci, nespravedlnost a obrácený

humanismus, jak to dělávali a stále dělají nacisté a jim podobné strany. Naopak. My pouze říkáme, že není nutné za každou cenu zachraňovat životy, u kterých není naděje na relativně důstojný život. Musejí být stanoveny hranice, co ještě můžeme po lékařích požadovat a čemu jsme ochotni běžné občany vystavit. Musí být jasně řečeno, jakému utrpění mohou být vystaveny rodiny a jak vysoké výdaje může vynakládat stát. Nyní se politici míchají do všeho, aniž by si uvědomovali, jaké důsledky jejich rozhodnutí může mít.“

Byla to dlouhá debata a po ní ještě následovaly telefonáty obyčejných Dánů, které zajímala všechna možná témata: nucená sterilizace odsouzených a všech, kteří se nedokážou – ať už z psychických důvodů nebo kvůli omezené inteligenci – postarat o své potomky. Zásahy sociálních úřadů, které odeberou rodinám s mnoha dětmi spoustu sociálních příspěvků. Kriminalizace zákazníků prostitutek. Uzavření hranic. Stop přistěhovalcům bez vzdělání a tak dále.

A debata byla vášnivá. Když byli diváci přepojeni do živého vysílání, ukázalo se, že mnozí z nich jsou opravdu naštvaní a úplně stejné procento naopak vyjádřilo souhlasný názor.

Tohle vysílání bylo penězi k nezaplacení.

„V budoucnosti budou rozhodovat lidé našeho ražení a smýšlení,“ prohlásil cestou domů Caspersen.

„Hm, ale zatím není nic jistého,“ odvětil Lønberg. „Můžeme jen doufat, že se nám dnes podařilo zasít semínko.“

„To rozhodně ano,“ zasmál se Caspersen. „Tobě se to, Curte, určitě podařilo.“

Curt dobře věděl, co má na mysli. V jednu chvíli se ho novinář zeptal, jestli je pravda, že se v minulosti musel několikrát zodpovídat před lékařskou komisí. Ta otázka ho

naštvala, ale nedal na sobě nic znát. Místo toho odpověděl, že pokud se lékař se šikovnými rukama a moudrou hlavou za celý svůj profesní život nikdy nedostal na hranici etických pravidel, není hoden být prodlouženou rukou boží.

Lønberg se zachechtal. „Ano, Ramberger z tebe zůstal úplně paf.“

Wad se nesmál. „Odpověděl jsem hloupě. Měl jsem velké štěstí, že se nezačal v jednotlivých případech štourat. Musíme si pořád dávat pozor, co se o nás dá dohledat. Je vám to jasné? Pokud média získají sebemenší podezření, dají si nás k obědu. Musíte si uvědomit, že kromě vlastních řad se nemůžeme na nikoho spolehnout. Jsme ve stejné situaci, jako byly Strana změny a Dánská strana, když je nikdo nebral vážně. Můžeme jen doufat, že nám média a politici dají dost času na to, abychom se mohli zformovat, jako to kdysi umožnili jim.“

Caspersen se zamračil. „Jsem přesvědčený, že po příštích volbách se do parlamentu dostaneme. Ale můj postoj znáte. Jestliže kvůli tomu budeme muset obětovat Tajný boj, pak nebude vyhnutí.“

Wad se na něj zadíval. Každá skupina má svého Jidáše. Caspersen se proslavil jako procesní advokát, působil v komunální politice a také díky svým organizačním schopnostem mezi nimi rozhodně měl své místo. Ale toho krásného dne, kdy začne přepočítávat stříbrňáky, se s ním budou muset rozloučit. O to se Wad rád postará.

Do činnosti Tajného boje nebude nikdo zasahovat, pokud o tom nerozhodne on sám.

Pořád seděla před televizní obrazovkou, kam ji před odjezdem usadil. Takže pomocnice v domácnosti jí pouze vyměnila plenu a dala jí napít.

Zůstal stát v povzdálí a pozoroval ji. Z několikaramen-
ného lustru jí do vlasů dopadaly démantové odlesky světla.
Přes tvář jí přeletěla lehkost, s jakou mu poprvé zatančila.
Možná snila o dnech, kdy ještě měla celý život před sebou.

„Vidělas debatu, má milovaná?“ zeptal se tiše, aby ji ne-
vylekal.

Beata se na okamžik pousmála, ale její pohled stále
bloudil v dále. Moc dobře věděl, že světlych chvil má před
sebou čím dál méně. Mezi Beatiným mozkiem a zbytkem
světa seděla jako špunt mozková mrtvice, ale on měl přesto
občas pocít, že mu alespoň trochu rozumí.

„Teď tě uložím, Beato. Už máš dávno po večerce.“

Zvedl lehounké tělo do náručí. Tenkrát, když byli oba
ještě mladí, ji dokázal zdvihnout jako nic. Pak nastaly roky,
kdy nebyl dost silný, aby dokázal unést zralou ženu, ale nyní
ji opět zvedl jako pírko.

Možná by za to měl být rád, ale nebyl. Když ji uložil do
postele, zachvěl se. Zavřela oči tak rychle. Skoro ještě dřív,
než jí hlava klesla na polštář.

„Vidím to, má drahá. Život nám utíká mezi prsty. Za
chvíli budeme na řadě.“

Vrátil se zpátky dolů do obývacího pokoje, vypnul tele-
vizi, přešel ke starožitné komodě z devatenáctého století
a nalil si sklenku koňaku.

„Za deset let budu stále ještě naživu, Beato, to ti slibu-
ju,“ zaseptal sám pro sebe. „Až se znovu potkáme, budou
všechny naše vize realitou.“

Pokývl a naráz vypil celou sklenici.

„A nikdo, má lásko, nikdo nám v tom nezabrání.“

3) Listopad 1985

Nejprve ucítila v nose cizí předmět. Pak kolem sebe uslyšela hlasy. Tiché, ale autoritativní hlasy. Jasně a přátelské.

Za zavřenými víčky obrátila oči v sloup. Snažila se najít něco, čeho by se mohla pohledem zachytit. Nakonec to vzdala, klidně dýchala a odevzdala se tmě. Představila si obrázky prosluněných letních dnů a bezstarostných her.

Vtom ji od středu páteře směrem dolů silně zabořilo.

Prudce trhla hlavou dozadu a celé tělo od pasu dolů se jí zkroutilo v jednom dlouhém, bolestivém záškubku.

„Přidáme jí utišující prostředky,“ řekl jeden z hlasů a pomalu se ztrácel v mlze. Zase zůstala sama v neznámé prázdnotě.

Nete se narodila z lásky. Dítě pořízené na stará kolena a navíc jediná holčička mezi samými bratry. I když nepatřili mezi honoraci, nic jí nescházelo.

Jejich matka měla dvě šikovné ruce. Ruce vhodné jak k pohlazení, tak i k domácím pracím. Nete se stala jejím sluníčkem. Holčička s jiskrou v oku, v kostkovaných šatičkách a zvědavá na všechno, co se v jejich malém hospodářství šustlo.

Když jí byly čtyři roky, otec vyvedl před stavení hřebce. Nejstarší z bratrů ho naváděl, aby mohl naskočit na klisnu, a otec se jen usmíval.

Hřebcův úd se zachvěl a bratři-dvojčata se rozesmáli. To velké zvíře vylezlo na jejich sladkou Molly a vstoupilo do ní. Nete o krůček couvla.

Chtěla zakřičet, aby toho nechali, ale otec se jen chechtal bezzubými dásněmi a říkal, že jim brzy přibude nový tahoun.

Později Nete pochopila, že život může začínat i končit stejně dramaticky a že prožít všechno mezi těmito dvěma body naplno je umění.

„Měl hezký život,“ říkával její otec vždy, když podřezával vzpouzejícího se čuníka. To samé řekl i o Netině matce, když ji v pouhých osmatřiceti letech uložili do rakve.

Právě tato slova prolétla Nete hlavou, když se konečně probrala. Ležela na kovovém nemocničním lůžku a zmateně se rozhlížela ve tmě.

Okolo ní blikala světla a různé přístroje. Nic nepoznávala.

Pootočila se. Sice jen o malý kousek, ale okamžitě se ozvala bolest, která ji přinutila trhnout krkem dozadu. Dýchací cesty se jí prudce stáhly a hlasivky vybuchly.

Nepoznala, že to křičí ona sama, protože bolest v nohou přehlušila všechno ostatní. Ale křičela.

Náhle se dveře otevřely a po ní sklouzlo tlumené světlo. V následující vteřině ji obklopila změt světél, blikajících jako zářivky. Na těle ucítila neodbytné ruce.

„Pokuste se klidně ležet, paní Rosenová,“ ozval se utišující hlas a pak jí kdosi píchl injekci. Tentokrát ale neodpadla okamžitě.

„Kde to jsem?“ zeptala se. V dolní části těla pocítila úlevu a nohy jí zalévalo teplo.

„Jste v nemocnici v Nykøbing Falsteru. Tady jste v dobrých rukou.“

Povšimla si, jak se zdravotní sestra otočila ke svému kolegovi a povytáhla obočí.

V té chvíli si Nete vzpomněla, co se vlastně stalo.

Z nosu jí vytáhli zavedenou hadičku a učesali jí vlasy. Vypadalo to, jako by ji připravovali na poslední soud. Na zprávu, že její dny jsou sečteny.

U nohou postele stáli tři lékaři a primář se šedýma očima a vytrhaným obočím ji zasvětil do situace. „Váš manžel na místě zemřel, paní Rosenová,“ byla jeho první slova. Až mnohem později dodal: „Je nám to líto.“ Šlo o to uvést věci do správných souvislostí. Andrease Rosena pravděpodobně zabil blok motoru, který se nárazem přesunul na místo řidiče. Nemělo cenu pokoušet se ho zachránit, už mu nebylo pomoci. Místo toho se soustředili na to, aby vyprostili Nete. Nasazení záchranného týmu bylo ukázkové. Skoro se zdálo, že primář očekává, že se Nete během jeho proslovu začne usmívat.

„Podařilo se nám zachránit vám nohu, paní Rosenová. Pravděpodobně budete lehce kulhat, ale to je pořád lepší než druhá možnost, kterou jsme měli.“

V tomto okamžiku ho přestala poslouchat.

Andreas je mrtvý.

Je po smrti, a ona neodešla s ním. Teď se bude muset naučit žít bez něj. Byl to jediný člověk, kterého hluboce a upřímně milovala. Jen díky němu si už nepřipadala méněcenná.

A ona ho zabila.

„Utišující léky už začínají zabírat,“ řekl jeden z lékařů, ale nebyla to pravda. Stáhla se do sebe. Uvnitř jejího těla se mísilo zoufalství s porážkou a nad tím vším jasně zářila jako pekelný oheň tvář Curta Wada.

Nebýt právě jeho, celý její život by se ubíral jiným směrem.

Kdyby nebylo jeho a těch ostatních.

Nete polykala slzy a nadávky, kterým možná měla raději dát volný průběh, a sama sobě slíbila, že než její čas na tomto světě vyprší, všichni ti, kdo jí zkrížili cestu, zaplatí za to, oč ji připravili.

Slyšela, jak všichni odcházejí z místnosti. Už teď se jim vykourila z hlavy. Zajímal je další pokoj a další pacient.

Když pochovali Netinu matku, atmosféra v domě přitvrdila. Pětiletá Nete byla učenlivá. Boží slovo a modlitby patří k neděli, říkával otec. A Nete se naučila výrazy, se kterými se ostatní dívky poprvé seznámily v mnohem vyšším věku. Kolaboranti, kteří za války spolupracovali s Němci a v Odense jim opravovali potřebné součástky, byli prostě zasrané, zkurvené svině a ti, kteří pořád otravovali, protože neměli nic jiného na práci, byli zase zaprdění sráči. U nich doma se věci nazývaly pravými jmény a mužská varlata byla jednoduše koule.

Kdo chtěl mluvit slušně a spisovně, musel jít o dům dál.

Hned první školní den Nete poznala, jak chutná pravá facka.

Šedesát žáků vyrovnaných v řadách před školní budovou a Nete mezi prvními.

„Tady je teda zkurveně hodně děcek,“ pronesla hlasitě a okamžitě upoutala pozornost paní řídící. Odměnou jí byla učitelčina permanentní nenávist a opovržení. Nete často okusila i výkonnost její pravé ruky.

Později, když už se jí zarudlá tvář zbarvila do modřiny, na požádání vysvětlila dvěma starším chlapcům z vyšší třídy, že jí starší bratři říkali, že když si člověk přetáhne předkožku a rukou si po něm jezdí nahoru a dolů, začne z něj stříkat.

Téhož večera seděla v obývacím pokoji a pokoušela se otci vysvětlit, kde se na jejím obličejí vzaly další modřiny.

„Nezasloužila sis nic jinýho,“ pronesl otec a víc se v tom neštoural. Byl na nohou od tří od rána a večer už měl všeho dost. Takhle unavený byl ode dne, kdy si nejstarší ze synů

sehnal práci v Birkelse a dvojčata odjela na moře do Hvide Sande.

Stížnosti na Netino chování přicházely ze školy nárazově, ale otec nikdy nepochopil, jak jsou závažné.

A malá Nete nechápala už vůbec nic.

Týden po nehodě se jedna mladá zdravotní sestřička zastavila u jejího lůžka a zeptala se, jestli by neměla někomu zavolat.

„Myslím, že jste jediná z celého oddělení, kdo ještě neměl návštěvu,“ řekla. Určitě to myslela dobře, nabízela Nete možnost dostat se z nicotné prázdnoty, ale všechno se tím jen zhoršilo.

„Nemám komu volat,“ odpověděla a požádala sestru, aby ji nechala v klidu odpočívat.

Téhož večera se u ní zastavil mladý právník z Maribo a oznámil jí, že má na starosti záležitosti zesnulého manžela a ona bude brzy muset podepsat několik dokumentů, aby se mohl spustit převod vlastnických práv. Naprosto ho nezajímalo, v jakém stavu se Nete nachází.

„Už jste si udělala představu, nakolik se budete chtít podílet na vedení chodu společnosti, Nete?“ zeptal se, jako by to už někdy v minulosti probírali.

Zavrtěla hlavou. Jak se může takhle ptát? Byla laborantka. S manželem se seznámila v jeho továrně, kde pracovala, a nic víc neuměla.

„Budete se zítra moci zúčastnit pohřbu, Nete?“ pokračoval dál.

Nete si povšimla, jak najednou bezděky nasála část spodního rtu za přední zuby. Jak se jí zastavil dech a s ním i celý svět. Jak jí stropní světlo najednou připadlo příliš ostré.

„Pohřbu?“ Nedokázala říct víc.

„Ano. Sestra vašeho manžela se ve spolupráci s naší advokátní kanceláří o všechno postarala. Instrukce vašeho muže byly naprosto jasné. Pohřeb a vše, co k tomu náleží, proběhne zítra ve 13 hodin v kostele ve Stokkemarku. Splníme jeho přání o malém obřadu, a proto se ho zúčastní jen ti nejbližší.“

Dál ho poslouchat nedokázala.

4) Listopad 2010

Nový telefon v Asadově kanceláři byl kapitola sama pro sebe. Pokaždé se rozezněl jako kostelní zvonkohra na plné obrátky, a pokud nebyl Asad na místě, aby zvedl sluchátko, musel si člověk vyslechnout pěkně dlouhou tirádu, než přístroj opět ztichl. Carl Asada už dvakrát požádal, aby přístroj odstranil, ale ten trval na svém. Když ve služebním telefonu praská a on má tenhle stejně doma, proč ho nevyužít?

Nejhorší nepřátele najde člověk mezi vlastními kamarády, pomyslel si Carl, když se telefon opět ozval a jemu kvůli tomu spadly natažené nohy z povysunutého spodního šuplíku psacího stolu.

„Tak, teď už budeš muset ten řinčící krám fakt odnést,“ řval a Asad si někde v dálce cosi mumlal.

„Slyšels, co jsem před chvílí říkal?“ zeptal se Carl, když se ve dveřích objevila popotahující zarudlá hlava.

Odpovědi se nedočkal. To ho ponoukalo k další nechtěné otázce, jestli už mu nudle z nosu neucpaly i zvukovody.

„Právě volal Bak,“ prohlásil Asad. „Říkal, že stojí na ulici Eskildsgade před sklepním bytem, kde bydlí ten Litevec, který napadl jeho sestru.“

„Cože? Børge Bak! Zatraceně, doufám, žes mu praštil sluchátkem, Asade?“

„Ne, on s ním praštil první, ale ještě předtím mi stačil říct, že jestli tam nepřejdeme, tak toho nejvíc budete litovat vy sám, Carle.“

„Litovat? Já? Tak proč sakra volal tobě?“

Asad pokrčil rameny. „Tehdy v noci, když se tady zastavil a nechal u Rose tu složku, jsem tu byl. Přepadli jeho sestru, věděl jste to?“

„Věděl, jasně.“

„Říkal mi, že ví, kdo za tím stojí, a já jsem mu doporučil, ať si to nenechá líbit.“

Carl se zadíval do tmavých, horečkou sužovaných očí. Na co tenhle chlap kruci myslí? Copak má hlavu vycpanou velbloudí vlnou?

„Panebože, Asade! Už dávno není policajtem. Chce nás zatáhnout do něčeho, co je trestné. Dánsky se tomu říká vzít právo do vlastních rukou. A víš, co to znamená? To znamená, že člověk bude mít na zatraceně dlouhou dobu jídlo zdarma, a taky to znamená, že až jednoho krásného dne vylezeš z hotelu Basa, tak jsi na holičkách. Adios, amigo.“

„Ten hotel, o kterém mluvíte, neznám, šéfe. A už vůbec nechápu, proč teď mluvíte o jídle. Jsem tak vystydlý, že vůbec nemůžu polykat.“

Carl zavrtěl hlavou. „Nastydlý, Asade. Říká se nastydlý.“ Copak nastydnutí může mít vliv i na slovní zásobu?

Carl se natáhl po telefonu a vytočil číslo vedoucího oddělení vražd. Jindy tak autoritativní hlas, který se ve sluchátku ozval, zněl dnes poněkud zastřeně.

„Vím, vím,“ řekl, když ho Carl seznámil s Bakovým telefonátem. „Bak u mě dnes v osm ráno byl a chtěl zpátky do práce. Počkej chvíli...“

Carlovi se podařilo napočítat osm kýchnutí, než se ten chudák ozval znovu. Další zasažená oblast, kam ho nepřitáhnou ani párem volů.

„Problém je, že Bak má asi pravdu. Tenhle Litevec, Linas Verslovas, byl už za podobné přepadení odsouzen ve Vilniusu a není pochyb, že jeho příjmy pocházejí z prostředí okolo prostitutek. Jen se nám nedaří mu to dokázat,“ pokračoval.

„Dobrá. V policejním hlášení jsem slyšel, že poškozovaná nemůže ukázat na viníka prstem, ale není dost pravděpodobné, že bratrovi řekla, kdo za tím stojí?“

„On tvrdí, že mu nic neřekla. Ale už dřív měla s tímhle Verslovasem problémy. Tím si je Bak naprosto jistý.“

„A teď stojí starouš Børge Bak někde ve čtvrti Vesterbro a hraje si na policajta.“

Opět se ozvalo několik kýchnutí. „Takže by asi bylo na místě, Carle, kdyby ses tam rozjel a zastavil ho. To starému kolegovi dlužíme, nemyslíš?“

„Opravdu?“ podivil se Carl, ale Marcus Jacobsen už rozhovor ukončil. Se zacpaným nosem může dokonce i vedoucí oddělení vražd hodit flintu do žita.

„Tak co, šéfe?“ ozval se za ním Asad, jako by mu to už dávno nebylo jasné. Dokonce už byl navlečený do jednoho z prvních modelů péřových bund. „Nahlásil jsem Rose, že budeme pár hodin pryč, ale vůbec mě nevnímala. Má v hlavě pořád jen tu Ritu Nielsenovou.“

Zvláštní člověk, tenhle Asad! Jak může vůbec pomyslet na to, že se v tomhle stavu vydá ven, do hnusného listopadového kodaňského počasí? Copak se mu geny úplně zbláznily? Utlumil snad písek z pouště všechny jeho smysly?

Carl si povzdechl a sundal ze židle kabát.

„Ještě maličkost,“ řekl, když společně stoupali po schodech. „Proč jsi tady byl dneska tak brzo? Někdo mi říkal, žeš tady byl snad už ve čtyři ráno.“

Carl očekával konkrétní odpověď, něco jako: chatoval jsem na Skypu se strýcem, touhle dobou se mu to nejlíp hodí, a ne prosebné oči člověka, který se právě dozvěděl, že ponese na ramenou utrpení celého světa.

„A není to jedno?“ zeptal se Asad, ale to na Carla neplatilo. Jestli něco není jedno, na to se lidé vždycky ptají, když na tom opravdu záleží. Otázku „A není to jedno?“ a hlášky „To se mi ale nechce“ a „Takhle tedy“ řadil Carl mezi nejhorší fráze, jaké existují.

„Tak, Asade, a teď našpicuj uši. Jestli se máme společně něčeho dobrat, tak mi netvrď, že je to jedno, když se tě na něco ptám.“

„Jak dobrat? Já nic nevzal.“

„Prostě a jednoduše mi odpověz, Asade,“ řekl Carl našťavaně a začal si oblékat kabát. „Proč jsi tady byl tak brzo? Máš problémy doma?“

„Ano, mám.“

„Teď mě dobře poslouvej. Jestli máš problémy se ženou, tak do toho mi nic není. A jestli si chceš ráno po Skypu promluvit se strýcem nebo kdo to vlastně je, tak to snad k čertu nemusí být skoro ještě v noci, ne? Copak nemáš doma počítač, když už s ním musíš mluvit v takovou nekřesťanskou hodinu?“

„Proč mě oslovujete čerte, Carle?“

V té chvíli uvízla Carlovi druhá ruka v rukávu. „Krucí, Asade, to se jen tak říká. Máš doma počítač?“

Pokrčil rameny. „Ne, teď zrovna nemám. To se těžko vysvětluje, šéfe. Nepůjdeme se radši podívat za Bakem?“

V dávných dobách, když Carl v této části čtvrti Vesterbro začínal každodenní ranní obchůzku, míval vždy na ruku bílé rukavice. Místní obyvatelé se vykláněli z nedoléhajících oken a protahovaným kodaňským dialektem požadovali, aby si tihle zasraní jutští bojovníci za právo a pořádek obuli dřeváky a vrátili se zpátky do bažin. Tenkrát ho to pěkně štvalo, ale teď se mu po těch časech zastesklo. Stál tady a rozhlížel se po čtvrti, kde neschopní architekti vnutili místním tupým politikům ošklivé neforemné betonové kostky. V těchto budovách se necítili dobře ani lidé ze společenského dna. Doby, kdy tady šlapal chodník, se mu zdály být vzdálené několik světelných let. V postranních uličkách bydleli už jen ti, kteří neměli jinou volbu. Tak to prostě bylo. A všichni původní

obyvatelé byli přestěhovaní do ještě strašnější čtvrti Ishøj a toužili po návratu.

Ne, pokud by si člověk chtěl prohlédnout solidní budovy z červených cihel, s římsami a začouzenými komíny, musel by v bočních ulicích na Istedu hledat hodně dlouho. Když ale chtěl vidět betonové skořápky, mladíky v prověšených teplácích, kterým je vidět půlka zadku, nebo muže s neproniknutelnými výrazy ve tváři, byl tady na správném místě. Tady žili bok po boku nigerijští pasáci s východoevropskými šejdíři, tady se výborně dařilo těm nejšilenějším a nejbizarnějším formám kriminality.

Børge Bak si v těchto končinách odsloužil mnohem víc hodin než kdokoliv jiný z oddělení vražd. Díky tomu znal všechna místní pravidla a jedno z nich znělo, že člověk nikdy, ale opravdu nikdy nesmí vejít do uzavřené místnosti, pokud mu kolega nekryje záda.

Teď tu Carl s Asadem stáli v prudkém lijáku a rozhlíželi se po neutěšené prázdné uličce. Po Bakovi nebylo nikde ani vidu ani slechu. Takže musel porušit místní pravidlo.

„Říkal, že na nás počká,“ ozval se Asad a ukázal na sklepní vchod do naprosto zdevastovaného krámků se špičatými okny.

„Jsi si jistý adresou?“

„Je bomba jistá, Carle?“

Asi mě zase nepochopil, pomyslel si Carl a přečetl si vyrudlou cedulku na sklepním okně. Bylo na ní napsáno Kaunas Trading/Linas Verslovas. Znělo to velmi nevinně, ale podobné firmy zanikaly stejně rychle, jako vznikaly. Jejich majitelé mívali pověst pošramocenou víc než dřevěné vlnolamy v Hirtshalu.

Cestou sem Asad ve služebním voze citoval z policejní svodky Linase Verslovase. Muž byl několikrát předveden

na policejní stanici a pokaždé byl propuštěn. Byl popisován jako naprosto bezohledný psychopat s neuvěřitelnou schopností přesvědčit hloupé a naivní Východoevropany, aby na sebe za pár korun vzali jeho vinu.

Carl vzal za kliku a zatlačil. Dveře se otevřely a zvonek nad nimi se rozklinkal. Naskytl se jim pohled do podlouhlé místnosti, kde až na pár obalů a zmuchlaných papírů, které na podlaze zanechal předchozí majitel, nebylo vůbec nic.

Najednou zaslechli bouchání ze zadní místnosti. Znělo to jako pěstní souboj, ale nenásledovalo obvyklé sténání.

„Baku,“ zařval Carl. „Jsi tam?“ Položil ruku na pouzdro s pistolí, otevřel zajišťovací poutko a připravil se na vytažení zbraně.

„Jsem v pohodě,“ ozvalo se za poškrábanými papundeklovými dveřmi.

Carl je opatrně otevřel a snažil se pochopit, co vidí.

Oba muži v místnosti byli ošklivě potlučení, ale hůř na tom byl štíhlý, šlachovitý Litevec. Přes dračí tetování na krku mu stékala krev a díky tomu vypadal drak téměř trojrozměrně.

Carl cítil, jak se mu tvář stáhla do grimasy. Bohudíky že nikde na těle nemá podobnou ozdobu.

„Co tady kruci děláš, Baku? Zešílels, chlape?“

„Bodl mě.“ Bak kývl hlavou k podlaze, kde ležel nůž se zakrvácenou špičkou. Byl to jeden z těch zatracených motýlkových nožů, které se dají otevřít jediným pohybem. Carl to svinstvo nenáviděl. Kdyby záleželo na něm, každého majitele podobného nože by zavřel, až zčerná.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se a Bak přikývl.

„Povrchové zranění na předloktí, to přežiju. Vyhýbal jsem se mu, takže do zprávy můžeš napsat, že šlo o sebeobranu,“ řekl a zaťatou pěstí Litevce silně praštil do kořene nosu, až sebou Asad cukl.

„Kurva,“ zařval muž s bledým neduživým obličejem. Carl popošel dopředu a stoupl si mezi ně. „Viděli jste to! Ani jsem se nehnu. Vletěl sem jak vichřice a rovnou mě začal mlátit. Co jsem měl asi tak dělat?“ pokračoval Litevec. Mohlo mu být sotva pětadvacet a už vězel až po krk ve sračkách.

Z nevysokého muže vypadlo ještě několik kostrbatých vět o jeho absolutní nevině. S nějakým útokem na kohosi v jakémsi bordelu nemá nic společného a policii už to řekl nejmíň tisíckrát.

„Fajn, jdeme, Baku. HNED!“ zavelel Carl, na což Bak reagoval další ránou pěstí. Zasažený muž přepadl dozadu přes stůl.

„Z napadení mé sestry se jen tak nevykecá, nesmí mu to projít.“ Bak se otočil ke Carlovi. Všechny svaly v obličejí se mu třásly. „Je ti jasné, že ona už na jedno oko nikdy neuvidí? Že z poloviny jejího obličejí zůstane jen jedna velká jizva? Ten chlap odsud musí zmizet, Carle. Chápeš?“

„Jestli toho okamžitě nenecháš, Baku, přivolám posily ze stanice. Za následky poděkuj sám sobě,“ odpověděl Carl a myslel to naprosto vážně.

Asad potřásl hlavou. „Moment,“ řekl a protáhl se kolem Carla. Chytil Baku za rukáv a silou ho odtáhl stranou. Švy na jeho kožené bundě málem popraskaly.

„Sundejte ze mě toho černýho debila,“ ječel Litevec, když ho Asad čapnul a táhl k dalším dveřím vzadu v místnosti.

Litevec vyhrožoval, že pokud všichni okamžitě nevypadnou, tak bude po nich. Že jim rozpárá břicho a usekne hlavu. Hrozby, které by se od člověka jeho ražení měly brát vážně. Výhrůžky, které by samy o sobě stačily k tomu, aby se dostal do vězení.

V té chvíli mu Asad nasadil kravatu a přiškrtl ho. Jeho protesty už neměly šanci. Asad rozkopř zadní dveře a vtáhl muže do místnosti za nimi.

Když za sebou Asad kopnutím dveře zase zavřel, Bak a Carl se na sebe podívali.

„Asade! Nesmíš ho zabít, je ti to jasný?“ zařval pro jistotu Carl.

Ticho za dveřmi bylo znepokojující.

Bak se usmál a Carl dobře věděl proč. Teď už nemohl dělat nic. Nemohl vyhrožovat pistolí, nemohl zavolat na stanici. Za žádnou cenu by svého pomocníka nevystavil případným problémům, což Bak dobře věděl.

„A teď si můžeš brblat, Carle.“ Bak pokývl, vyhrnul si rukáv a prohlédl si ránu na předloktí. Bez pár stehů se to neobejde. Z kapsy vytáhl pěkně posmrkaný kapesník a ránu si obvázal. Něco takového by Carla ani ve snu nenapadlo, ale jeho ruka to nebyla. Jestli dostane otravu krve, možná konečně pochopí, jak se má správně chovat.

„Nezapomínej, že znám tvoji minulost, Carle. Anker a ty jste moc dobře věděli, jak z těch hajzlů dostat pravdu. Vy dva jste byli fakt povedená dvojka. Kdyby k vám nepřiradili Hardyho, mohli jste špatně skončit. Takže teď tady na mě nic nehraj.“

Carl se zadíval na dveře do zadní místnosti. O co sakra Asadovi jde? Obrátil se zpátky k Bakovi. „Nevíš ani hovno, Børge Baku. Netuším, kam chodíš na ty svoje moudra, ale ujišťuju tě, že se zatraceně pleteš.“

„Trochu jsem se poptával. Je zázrak, že ses vyhnul kárnému řízení. Možná jste díky svým výslechovým metodám dosahovali slušných výsledků, a tak vás nechali být.“ Stáhl si vyhrnutý rukáv. „Chci se vrátit na stanici. A myslím, že mi

s tím pomůžeš,“ dodal. „Vím, že Marcus mě zpátky nechce, ale taky vím, že na tebe dá. Bůhví proč.“

Carl zavrtěl hlavou. Pokud se člověk může narodit s citem pro využití vhodného okamžiku, tak tento gen v Bakově DNA naprosto scházel.

Carl popošel dopředu a otevřel dveře do zadní místnosti.

Jeho očím se naskytl téměř idylický obrázek. Litevec seděl na kraji stolu a až hypnoticky zíral na Asada. Jeho původně zhnusený a zahořklý výraz vystřídala smrtelná vážnost. Z obličaje už měl smytou krev, ramena svěšená.

Na Asadovo pokývnutí se zvedl, prošel kolem Baka a Carla, aniž jim věnoval jediný pohled, a beze slova sebral ze země sportovní tašku. Došel ke skříni a otevřel jeden šuplík. Oblečení, boty a několik papírů, které našel uvnitř, nacpal jedno přes druhé do tašky.

Asad se zarudlým nosem a vodou zalitýma očima tiše stál o několik metrů dál a pozoroval ho. Jak mohl s tímhle vzezřením někoho takhle vyděsit?

„Už si to můžu vzít?“ zeptal se Litevec a ukázal na Asadovu ruku.

Dvě fotografie a peněženka šly z ruky do ruky.

Muž otevřel peněženku a prohlédl si všechny přihrádky. Docela velká suma v hotovosti a několik plastových karet.

„Vraťte mi i řidičák,“ požádal, ale Asad zavrtěl hlavou. Bylo jasné, že tuhle diskusi už uzavřeli.

„Tak já mizím,“ řekl Litevec a Bak začal protestovat. Asad znovu jen zavrtěl hlavou. Evidentně měl všechno pod kontrolou.

„Máš třicet hodin a ani vteřinu navíc! Rozumíš!“ zeptal se Asad klidně a muž přikývl.

„Sakra, o co jde? Moment! Přece ho nenecháte jen tak odejít!“ řval Bak, ale zmlkl, jakmile se k němu Asad obrátil a suše řekl:

„Od téhle chvíle je tenhle chlap můj, Baku, copak to nevidíte? Zapomeňte na něj. Je můj, chápete?“

Bak na chvíličku zesinal, ale barva se mu rychle vrátila. Asad připomínal právě odjištěnou vodíkovou bombu. Bak už nemohl dělat vůbec nic, a tak se s tím smířil.

Litevec zamířil ke dveřím a zmizel v přední místnosti. Naposledy zahlédli jeho dračí tetování a všimli si, že málem ztratil jednu botu. Drsná slupka byla oloupaná a zbyl jen pětadvacetiletý mladík, který se snažil zachránit si holý život.

„Teď můžete jít za sestrou a oznámit jí, že jste ji pomstil,“ odfrkl si Asad. „Toho chlapa už nikdy nevidíte. To vám zaručuju.“

Carl se zamračil, ale mlčel, dokud zase nestáli na chodníku vedle služebního vozu.

„Co se tam uvnitř stalo, Asade?“ zeptal se. „Cos s ním udělal? A co mělo znamenat těch třicet hodin?“

„Jen jsem ho trochu víc chytil do kravaty a řekl jsem mu pár jmen, šéfe. Jména lidí, kteří by se o něj a jeho rodinu mohli začít zajímat, pokud okamžitě neodjede ze země. Oznámil jsem mu, že mě osobně je úplně jedno, jak se rozhodne, ale jestli nechce, aby ho ti lidé našli, bude se muset hodně dobře schovat.“ Asad si sám pro sebe pokývl hlavou. „Ale když budou chtít, stejně si ho vždycky najdou.“

V Bakově pohledu, který vyslal směrem k Asadovi, byly vidět roky nahromaděné nedůvěry. „Tihle chlapi se bojí jedině věci, a to je ruská mafie,“ prohlásil Bak. „Nepokoušej se mi tady namluvit, že se s nimi dokážeš spojit.“ Čekal, jak Asad zareaguje, ale ten mlčel. „Takže je jasné, žeš ho prostě nechal utéct, ty blbe.“

Asad mírně naklonil hlavu a zarudlýma očima se podíval na Baka. „Myslím, že byste měl sestře říct, že všechno už je vyřešené. Neměli bysme jet zpátky, Carle? Mám strašnou chuť na horký čaj.“

5) Listopad 2010

Carlův pohled těkal mezi složkou s případem na stole a plochou televizní obrazovkou na stěně, a ani jedno z toho se mu nelíbilo. Na TV 2 News se producovala ministryně zahraničí na vysokých podpatcích a pokoušela se vypadat kompetentně, zatímco ochočení novináři jí poklonkovali a skláněli se před jejím pronikavým pohledem. Přímo před ním ležela na stole složka případu jeho utonulého strýce z roku 1978.

Jako by si měl vybrat mezi morem a cholerou.

Podrbal se za uchem a zavřel oči. To byl zase den. Ani trochu poklidně osvěžující a nenáročný, jak tiše doufal.

Na polici přibyl metr nových případů a dva z nich už Rose silně zaujaly. Hlavně případ Rity Nielsenové, majitelky bordelu, která se ztratila v Kodani. To nevypadalo dobře. Nehledě na to, že Asad na druhém konci chodby smrkal snad každých sedm vteřin, takže z jeho komory na košťata útočily sešikované viry. Byl nemocný až na půdu, a přece sotva před hodinou a půl dokázal připlácnout ke zdi páchnoucího zoceleného kriminálního a vystrašit ho tak, že vyděšený muž prchal s nepřekonatelným strachem vepsaným do tváře. Jak se mu to jen podařilo? Dokonce i Carlův starý parták Anker, ze kterého lidem vstávaly vlasy hrůzou na hlavě, byl proti Asadovi pouhý čajíček.

A navíc se objevil tenhle zatracený starý případ. Proč bratranec Ronny vykládal v thajském baru, že strýcova smrt nebyla nehoda, když Carl dobře ví, že to nehoda *byla*? A proč Ronny tvrdil, že sám svého otce zavraždil, když to nebylo možné? V době strýcova utonutí stáli Carl a Ronny vedle sebe na hjørringské cestě a zírali na dvojce kodaňská ňadra, takže v tom Ronny prsty mít *nemohl*. A teď ještě Bak tvrdí, že Ronny vyprávěl, jak do toho byl Carl zapojený.

Potrásl hlavou, vypnul zprávy se sebestřednou, hloupou a cholerickou ministryní zahraničí a zvedl telefonní sluchátko.

Nakonec z toho byly čtyři neúspěšné telefonáty na čtyři různá místa. Dotaz na registru obyvatel a navíc pár rozhovorů, které k ničemu nevedly. Ronny měl prostě neuvěřitelnou schopnost nechat se pohltnout společenským bahnem.

Nedá se nic dělat, Lis bude muset zapátrat, kde se bratránek vlastně nachází.

Telefon vyzváněl dobré půl minuty, takže nakonec Carlovi nezbylo nic jiného než podrážděně vstát a zanadávat si na systém. Proč proboha nebere sekretářka nahoře telefon?

Cestou do druhého patra potkal několik lidí s červeným nosem a otráveným výrazem. Chřipka si vybírala svou daň. Když je míjel, držel si před obličejem pravou ruku. Drž se dál, zatracená chřipko, pomyslel si a lehkým kývnutím zdravil kýchající a kašlající kolegy. Podle jejich lesklých očí a ztrhaných obličejů by si člověk myslel, že konec světa už je za dveřmi.

Nahoře, v oddělení vražd, bylo kupodivu ticho jako v hrobě. Jako by se všichni vrazi, kterým kdy lidé z tohoto oddělení nasadili pouta, domluvili a použili bakteriologickou zbraň ve společné honbě za pomstou. Že by oddělení nakonec dostalo svému jménu? Pomřeli snad všichni, a proto je tu takové ticho?

Za přepážkou však nebyla ani sexy Lis s koketními pohyby, a kupodivu ani paní Sørensenová, ta zapšklá osůbka, která se ze své židle zvedla jen tehdy, když si potřebovala dojít na záchod.

„Kde sakra všichni jste?“ zařval, až se dokumenty v závesné kartotéce roztráslly.

„Hergot, sklapni, Carle,“ zakvákal hlas z otevřených dveří uprostřed chodby.

Carl strčil hlavu do chaotické kanceláře, kde byly všude k vidění stohy papírů a ošoupaný nábytek. Proti tomuto nepořádku vypadala jeho vlastní neuklizená sklepní kancelář jako luxusní kajuta na zaoceánské lodi.

Kývl hlavou směrem k hromadě papírů a vypálil svou otázku dřív, než Terje Ploug stihl zvednout zchvácený obličej.

„Řekni mi, kde všichni jsou? Řádí vám tady snad chřipková epidemie?“

Odpověď byla více než jasná. Pět pořádných kýchnutí proložených trochou kašle a navrch ucpaný nos.

„Chápu!“ řekl Carl s důrazem na poslední slabiku a mírně ustoupil zpět.

„Lars Bjørn je s jedním týmem v zasedačce a Marcus má práci venku,“ ozvalo se přidušeně. „Dobře že jsi tady, Carle. Objevilo se pár novinek v případě nastřelovací pistole. Zrovna jsem ti chtěl volat.“

„Aha.“ Carl přestal sledovat zarudlý nos a uhnul pohledem. Od přestřelky ve zchátralém domě na Amageru, kde byli Anker, Hardy a on sám postřeleni, uběhla už pěkná řádka dní. Copak se té události do smrti nezbaví?

„Tu dřevěnou barabiznu, kde jste našli Georga Madsena s nastřeleným hřebíkem v mozku a kde jste to všichni schytali, dneska ráno strhli,“ oznámil suše Ploug.

„Skvěle, však už bylo načase.“ Carl si zastrčil ruce do kapes u kalhot. Lepily se mu.

„Pustili se do toho pěkně natvrdo, s buldozerem, a dokonce seškrábli celou horní vrstvu hlíny.“

„Fajn. A co našli?“ zeptal se Carl. Už teď neměl chuť dozvědět se další podrobnosti. Zpropadený případ.

„Dřevěnou bednu zatlučenou hřebíky značky Paslode. Uvnitř byl pytel s částmi lidského těla v různých stupních

rozkladu. Bednu našli před hodinou a hned zavolali policii. Jel tam Marcus s techniky.“

Zatracená práce. Teď nebudou mít s Hardym chvíli klidu.

„Není pochyb o tom, že vražda Georga Madsena a těch dvou v Sorø, kteří byli taky zavražděni hřebíkem z nastřelovací pistole, a tělo v téhle bedně spolu souvisejí,“ pokračoval Terje Ploug a otíral si koutky očí, odkud mu teklo, kapesníkem, který by si zasloužil spálit pod odborným dohledem.

„A proč si to myslíš?“

„Protože v lebce toho těla našli relativně dlouhý hřebík.“

Carl přikývl. Stejně jako u ostatních obětí. Správná úvaha.

„Chtěl jsem tě požádat, abys tam se mnou za půl hodiny zajel.“

„Musím? Co tam budu dělat? Už to není můj případ.“

Podle výrazu Terjeho Plouga se zdálo, jako by mu Carl právě oznámil, že se od této chvíle začne oblékat do různých svetrů z velbloudí vlny a bude se zabývat pouze případy, do kterých jsou zapleteni třínozí dalmatini.

„Marcus si myslí něco jiného,“ utrousil Ploug.

Pochopitelně to pořád byl Carlův případ. Vybledlá jizva na spánku mu to každý den připomínala. Kainovo znamení, které svědčilo o zbabělosti a zaváhání v nejdůležitější chvíli jeho života.

Carl si prohlédl žalující fotky z místa nálezu, zavěšené na stěnách. Bylo jich tolik, že by zaplnily středně velkou krabici.

„Dobře,“ řekl nakonec. „Ale pojedou vlastním autem,“ dodal hlasem o oktávu nižším než obvykle. Ani za nic by si nesesl jako černý pasažér do Plougovy pojízdné bakteriologické líhně. To už raději půjde pěšky.

„Proboha, co vy tady děláte?“ ozval se zpoza přepážky hlas paní Sørensenové, když Carl o pár minut později procházel kolem jejího království. Hlavu měl plnou obrázků z toho nešťastného dne, kdy Anker zemřel a Hardy ochrnul.

Určitým zlověstným způsobem zněl její hlas téměř příjemně a vstřícně, takže se Carl pomalu otočil a připravil si hlasivky k protiútoků.

Stála od něj jen pár metrů, ale vypadala úplně jinak než obvykle. Carl by si jí na první pohled ani nevšiml.

Ne snad že by byla jinak oblečená. Pořád vypadala jako někdo, kdo si garderobu vybírá se zavázanýma očima v secondhandu. Ale její oči a lámavé, tmavé a nyní zatraceně krátké vlasy najednou zářily jako lakýrky nablýskané na ples. Ze všeho nejhorší ale byly dvě malé červené skvrny na tvářích, které se nedaly přičítat řádně fungujícímu krevnímu oběhu a které naznačovaly, že je v ní mnohem víc života, než by si člověk přál.

„Ráda vás vidím,“ řekla roztomile. Celá situace působila až surrealisticky.

„Hmmm,“ zabručel Carl. Kdo by se odvážil zareagovat jinak? „Nevíte náhodou, kde je Lis? Není nemocná jako všichni ostatní?“ zeptal se opatrně, připraven na záplavu jedu a žluči.

„Je v zasedačce na poradě a dělá zápis, ale potom musí dolů do archivu. Mám ji požádat, aby na vás zašla juknout?“

Carl jednou polkl. Řekla juknout? Skutečně slyšel vlčici Ilsu alias paní Sørensenovou použít výraz *juknout*?

Během této zmatené vteřiny se pokřiveně usmál a cílevědomě se vydal ke schodišti.

„Tak, šéfe,“ pokašlával Asad. „O čem jste to se mnou chtěl mluvit?“

Carl na chvilku zavřel oči. „To je velmi prosté, Asade. Přesně mi popiš, co se stalo v zadní místnosti na ulici Eskildsgade.“

„Co se stalo? Jen to, že chlapík sklopil uši a šel.“

„Já vím, Asade, ale proč? Kým nebo čím jsi mu vyhrožoval? Kriminálního odněkud z Pobaltí jen tak lehce nevyděsíš tím, že mu budeš vyprávět Andersenovy pohádky, že jo?“

„No, ale některé z nich jsou pěkně strašidelné. Například ta o té ženské s otráveným jablkem a...“

Carl si povzdechl. „Sněhurku nenapsal Andersen, jasný!? Kým jsi mu vyhrožoval? Koho jsi na něj chtěl poslat?“

Asad se na chvíli odmlčel. Potom se zhluboka nadechl a podíval se Carlovi přímo do očí. „Jen jsem mu řekl, že si nechám jeho řidičák, abych ho odfaxoval pár lidem, se kterými jsem v minulosti pracoval. Doporučil jsem mu, ať si pospíší domů za rodinou a dostane je odsud pryč, protože jestli někdo bude doma, až moji známí přijdou, nebo jestli on sám bude tou dobou ještě v Dánsku, tak ten dům vyletí do povětří.“

„Vyletí do povětří? Tak ti mám pocit, že s tímhle se nesmíme svěřit nikomu dalšímu, chápeš, Asade?“ Carl udělal dramatickou pauzu, ale Asad oči nesklopil.

„A ten chlap ti na to skočil?“ pokračoval Carl. „Ale jak to, že ti uvěřil? Komu jsi chtěl poslat ten fax a koho se ten Litevec tak bál?“

Asad vytáhl z kapsy přeložený papír. Když ho rozložil, úplně nahoře bylo napsáno Linas Verslovas. Pod jménem byla věrná, byť poškozená fotografie, nějaké stručné údaje a hromada keců v jazyce, ze kterého Carl nerozuměl ani slovo.

„Než jsme se tam vydali, abychom si s ním promluvíli, vytáhl jsem si na něho pár věcí,“ řekl Asad. Při slově

„promluvili“ naznačil ve vzduchu pár uvozovek. „Mám to od přátel z Vilniusu. Můžou se kdykoliv dostat do tamních policejních archivů.“

Carl se zamračil.

„Snažíš se mi tady naznačit, že to máš od lidí z litevské tajné služby?“

Asad rezolutně přikývl, až mu od nosu odletěla kapička.

„A tihle lidi ti obsah té zprávy přeložili a přečetli do telefonu?“

Další kapka.

„Chápu. Takže se domnívám, že ve zprávě nejsou popsane zrovna pěkné případy. A tys tomu Linasu Verslovasovi vyhrožoval, že tajná policie — nebo jak se sakra správně jmenují — proti jeho rodině zakročí? Měl opravdu důvod ti věřit?“

Asad pokrčil rameny.

Carl plácl rukou o stůl a přitáhl si plastové desky. „Od prvního dne, cos sem nastoupil, mi tady leží tvoje složka z imigračního úřadu, Asade. A teď mám konečně čas si ji prostudovat.“

Carl ucítil na temeni upřený pohled páru tmavých očí.

„Jak tak koukám, tady je uvedeno všechno o tvém původu do posledního detailu úplně stejně, jak jsi mi to vyprávěl ty.“ Vzhlédl ke svému asistentovi.

„Ano, a proč by ne, Carle?“

„Ale není tady ani slovo navíc. Nic o tom, cos dělal, než jsi přišel do Dánska. Proč jsi získal právo na pobyt v téhle zemi, kdo zapracoval a extrémně rychle se postaral o kladné vyřízení tvé žádosti o azyl. Ani čárka o datech narození tvé manželky a dětí nebo nějaká osobní poznámka. Jen jména, nic víc. Máme tady velmi atypickou a zvláštní směsici informací. Člověk by si skoro mohl myslet, že si tyhle papíry někdo vzal do parády a trochu je upravil.“

Asad opět pokrčil rameny. Pohyby ramen využíval místo interpunkce a dovedl jimi vyjádřit neuvěřitelné věci.

„Ty mi tady tvrdíš, že máš přátele v litevské tajné službě, kteří ti na požádání vypomůžou s vyhrožováním a seženou důvěrné informace. Že ti stačí jen zvednout sluchátko. Ale víš ty co, Asade?“

Opět pokrčil rameny, ale tentokrát jeho pohled zbystril.

„To by znamenalo, že dokážeš víc než šéf Bezpečnostní služby pro vnitřní záležitosti.“

Znovu pokrčení rameny. „To je dost dobře možné, Carle. Ale co tím chcete říct?“

„Co tím chci říct?“ Carl se narovnal a praštil složkou o stůl. „Chci tím říct: Jak jsi kruci dosáhl takového postavení? Přesně *to* chci vědět, ale v téhle složce se to nedočtu.“

„Šéfe, teď mě zkuste chvíli poslouchat. Není nám tady spolu dobře? Proč se v tom musíme vrtat?“

„Protože ty sám jsi dnes překročil hranici, u které by se průměrně zvědavý člověk zastavil.“

„Cože?“

„Sakra, chlape. Proč mi prostě neřekneš, žes pracoval pro syrskou tajnou službu a máš za sebou pěkných pár věcí, na které nemůžeš být pyšný, a pokud se vrátíš domů, tak ti useknou hlavu? Tak mi řekni, žes tady u nás párkrát pomohl tajné službě nebo rozvědce nebo komu z téhle bandy, a proto neměli na výběr a museli tě nechat běhat u nás v sueterenu za slušný plat. Proč mi nemůžeš říct, jak to všechno bylo?“

„Jo, to bych mohl, kdyby to, co si myslíte, byla pravda, což tak úplně není, Carle. Souhlasí, že jsem pro Dánsko něco udělal a díky tomu jsem dneska tady, a taky je pravda, že o tom nesmím mluvit. Možná se jednoho krásného dne dozvíte víc.“

„Máš přátele v Litvě. Můžeš mi laskavě říct, kde ještě máš kamarády? Možná by se nám někdy v budoucnu mohli hodit, kdybych o nich věděl, ne?“

„Jestli ta situace nastane, určitě vám to řeknu, Carle. Až se to bude vodit.“

Carlovi poklesla ramena. „Říká se, až se to bude hodit, a ne vodit, Asade.“ Pokusil se na svého nastydlého asistenta usmát. „Ale domluvíme se na tom, že už nikdy neuděláš nic podobného jako dneska, pokud mi nejdřív nedáš znamení, jasný?“

„Znamení?“

„Prostě pokud mi o tom předem neřekneš. Bez mého souhlasu nic dělat nebudeš, chápeš?“

Asad povysunul spodní ret a přikývl.

„Abych nezapomněl, ještě jedna maličkost. Můžeš mi prozradit, co tady na stanici děláš tak brzy po ránu? Jde o něco tajného, o čem nesmím nic vědět, a proto tady strašíš už za kuropění? A proč tě nesmím navštívit doma, na ulici Kongevej? Proč jsem tě viděl, jak se hádáš s chlapama, kteří bezpochyby taky pocházejí ze Středního východu? Proč na sebe se Samirem Ghazim z rodovreského oddělení pokaždé vlítnete jak dva kohouti?“

„To je moje věc, Carle.“

Vyslovil ta slova takovým způsobem, až Carla zamrazilo. Urážlivě. Jako když kamarád odmítne podanou ruku. Dal jasně najevo, že i když toho mají tolik společného po pracovní stránce, co se týče soukromého života, je Carl až kdesi vzadu. Když si Asad píchne nahoře u vrátnice, odkráčí do vlastního světa, ve kterém pro Carla není místo. Klíčovým slovem byla důvěra, a té neměl ani co by se za nehet vešlo.

„No, jestli jsem si to nemyslela. Dva úžasní muži spolu probírají chlapské záležitosti, co?“ ozval se z chodby známý hlas.

Lis si stoupla do otevřených dveří a obdařila je oslňujícím úsměvem a významným mrknutím. Opravdu velmi špatné načasování.

Carl se podíval na Asada, který okamžitě uvolnil napětí v celém těle a nasadil nadšený výraz.

„Ach, ty můj chudáčku,“ řekla Lis, postoupila o pár kroků a pohladila Asada po tmavém strništi. „Taky jsi nastydl? Oči máš úplně zalité vodou. A ty ho, Carle, nutíš chodit do práce. Copak nevidíš, jak je na tom chudák špatně?“

Otočila se ke Carlovi s výčitkou, hluboce zakořeněnou v modrých očích. „Mám ti od Plouga vyřídit, že na tebe čekají na Amageru.“

Teprve když došla na konec ulice Korsgade a posadila se hned vedle hlavního vchodu do domu na lavičku pod kaštanu a zadívala se směrem k jezeru Peblinge, cítila se naprosto oprostěná od ruchu velkoměsta a omezení vlastního těla.

Už pochopila, že na ulicích měst jsou v osmdesátých letech k vidění pouze krásná a vytvarovaná těla, a s nimi těžko dokázala udržet krok. Hlavně dnes.

Zavřela oči, sehnula se a jemně si třela lýtko. Konečky prstů přejížděla po výstupcích kostí a opakovala si svou starou mantru: Dokážu to, já to *dokážu*. Ale bez ohledu na důraz zněla dnes slova jaksi prázdně. Od chvíle, kdy větu zopakovala naposledy, už taky uplynula pěkná řádka dní.

Naklonila se dopředu, rukama si objala kolena a čelo si přitiskla ke stehnům. Nohy se jí chvěly jako vířící bubnující paličky. Na rychlé nepříjemné ataky bolesti takhle poloha většinou zabírala.

Cesta do obchodního domu Daells a zpátky na ulici Peblinge Dossering byla namáhavá a ona měla bolesti. V polámané holeni, která vyvíjela vnitřní tlak na nohu, v hlezenním kloubu, jemuž při každém kroku chyběly centimetry, o které byla noha zkrácena, i v kyčli, která se snažila noze ulehčit.

Bolelo to, ale to ještě nebylo to nejhorší. Když kráčela po ulici Nørregade, dívala se upřeně před sebe a snažila se nekulhat. Bylo jí jasné, že se jí to nemůže nikdy podařit, a nebylo lehké se s tím vyrovnat. Před dvěma roky byla atraktivní žena s pružným tělem, a teď měla pocit, že je svým vlastním stínem.

Až do dnešního dne si však myslela, že stínům se v příšější žije dobře. Ve velkém městě se člověk schoval snáz než na

venkově. I proto se před necelými dvěma lety přestěhovala do Kodaně. Pryč od hanby, zármutku a ledového nezájmu místních lidí na ostrově Lolland.

Odstěhovala se z usedlosti Havngaard, aby zapomněla, a teď ji vlastní minulost zase dostihla.

Když kolem ní procházela dvojice mladých žen s kočárky a z jejich tváří i hlasů bezostyšně vyzařovalo štěstí, stiskla Nete pevně rty.

Odtrhla od nich zrak a zadívala se nejprve na jednoho z místních frajerů, který si vyrazil na špacír se svým oškli-vým, nevychovaným zabijáckým psem, a potom na hejna ptáků plovoucích po jezeře.

Zatracená práce. Před tři čtvrtě hodinou jí dvacet vteřin ve výtahu obchodního domu Daells otřásl životem. Víc času nebylo potřeba. Pouhých dvacet vteřin.

Zavřela oči a všechno si znovu vybavila. Kroky směrem k výtahu ve čtvrtém patře. Stisknutí tlačítka. Úleva, že na otevření dveří nemusela čekat víc než pár okamžiků.

Ale ta úleva se uvnitř jejího těla proměnila ve virus.

Vybrala si špatný výtah. Kdyby se byla rozhodla pro výtah na druhé straně oddělení, mohla by si dál žít svým životem. Ukrytá mezi obrovitými stavbami a pouličním životem ve čtvrti Nørrebro.

Zavrtěla hlavou. Teď bylo najednou všechno jinak. Od těch osudných vteřin už neexistovala žádná Nete Rosenová. Zemřela, ztratila se, zmizela. Nyní byla znovu Nete Herman-senovou. Chovanka z ostrova Sprogø byla zpět.

Se vším, co k tomu patřilo.

Osm týdnů po nehodě ji bez velkých dojemných scén propus-tili z nemocnice domů a v následujících měsících žila sama na usedlosti Havngaard. Právníci měli napilno, protože šlo

o velký majetek a v okolních keřích a příkopech příležitostně číhali fotografové. Když jedna z nejvýraznějších osobností dánského veřejného života zahyne při autonehodě, je tu hned námět na první stránky, a co dokáže prodávat lépe než obrázek zhroucené vdovy s berlemi? Ale Nete zatáhla závěsy a okolního světa si nevšimala. Moc dobře věděla, co si lidé myslí. Že ta malá děvka, která se dokázala dostat z místa ve výzkumné laboratoři až do šéfovy postele, si tady nezaslouží být. V minulosti jí všichni z okolí podlézali jen kvůli jejímu manželovi a penězům, kvůli ničemu jinému.

Bylo to pořád stejné. Dokonce ani některé z domácích pečovatelek nedokázaly dobře skrývat své pohrdání, ale s těmi se rychle rozloučila.

V těchto měsících se na historiky o smrtelné nehodě Andree Roseny nabalila spousta pikantních pomluv a svědeckých výpovědí. Minulost se kolem ní stahovala jako smyčka. Když ji převáželi k výslechu na policejní stanici v Maribo, místní obyvatelé stáli u oken a usmívali se. Teď už všichni v městečku věděli, že majitelé domku naproti místu nehody zahlédli těsně předtím, než auto prorazilo svodidla a sjelo do vody, v kabině vozu něco, co silně připomínalo rvačku.

Ale Nete se nesložila a své provinění nepřiznala ani sousedům, ani soudci. Jen sama sobě.

Kdepak, ji na švestkách nenachytají. Už dávno se naučila, že kdo se bojí, nesmí do lesa.

Nakonec od všeho utekla.

V ložnici před okny s výhledem na jezero se pomalu svlékla a opatrně se posadila na židli před zrcadlem. Pubické ochlupení už jí prořídlo a jizva nad stydkou kostí byla viditelnější. Téměř neznatelná, bílofialová čárka označující hranici

mezi štěstím a zármutkem, mezi životem a smrtí. Jizva po provedené sterilizaci.

Hladila se po hladké povolené kůži na podbřišku a zafala zuby. Hladila se, dokud se nezačala potit a nohy se jí nerozklepaly. Dech se jí zrychlil a veškeré myšlenky se rozprchly.

Před pouhými čtyřmi hodinami seděla doma v kuchyni a prohlížela si katalog obchodního domu. Okamžitě se zamilovala do růžového pleteného svetříku ze strany číslo pět.

„Podzimní katalog 1987,“ zněl lákavý nápis. Nad obrázkem na jedné z následujících stran bylo napsáno „Elegantní svetry“.

Zahlédla ten růžový zázrak přes lehký kávový opar a hned si představila vzorovaný pletený svetřík v kombinaci s halenkou s vycpanými rameny od značky Pinetta, které jí společně pomůžou vstoupit do nových časů. I když její žal byl obrovský, byly před ní další roky, které musela přežít. Měla nakročeno dobrým směrem.

Proto zhruba před dvěma hodinami vstoupila do výtahu s nákupní igelitkou v ruce a cítila se tak dobře. Přesně před jednou hodinou a devětapadesáti minutami výtah zastavil ve třetím patře a dovnitř přistoupil vysoký muž. Stoupl si tak blízko k ní, že ucítila jeho tělesný pach.

Ani se na ni nepodíval, ale ona si ho dobře všimla. Pozorovala ho se zatajeným dechem a nenápadně se tlačila do kouta. Tváře jí zrudly vztekem. Tiše doufala, že se muž otočí a nezahledne v zrcadle její tvář.

Bylo zřejmé, že tenhle muž je sám se sebou a s okolním světem více než spokojen. Měl vše pod kontrolou, jak se říká. Pod kontrolou měl život a navzdory pokročilému věku i budoucnost.

Ten hajzl.

Před jednou hodinou, osmapadesáti minutami a čtyřiceti vteřinami ve druhém patře z výtahu vystoupil. Nete tam stála se zaťatými pěstmi a lapala po dechu. Během následujících dlouhých minut nic nevnímala. Jezdila výtahem nahoru a dolů a ignorovala starostlivé dotazy ostatních zákazníků. Měla co dělat, aby uklidnila vlastní tepovou frekvenci a srovnala si myšlenky.

Když konečně vyšla ven na ulici, nákupní igelitku už nedržela. K čemu by jí teď byl růžový svetřík a halenka s ramenními vycpávkami?

Teď seděla u sebe doma, ve čtvrtém patře, nahá a zahnaná jak na duši, tak i po těle. Přemýšlela, jak se co nejlépe pomstít a komu přesně.

Na okamžik se usmála. Náhle ji napadlo, že to snad ani nebyla ona sama, kdo měl smůlu. Možná to bylo to ďábelské stvoření, které jí ve chvíli, kdy se cítila téměř šťastná, řízením osudu zkřížilo cestu.

Takhle prožívala první hodiny poté, co jí Curt Wad opět vstoupil do života.

Přišlo léto a s ním i bratranec Tage. Neukázněný kluk, kterého nedokázala zvládnout ani škola, ani pouliční život v Assensu. Příliš mnoho svalů a příliš malý mozek, říkával vždycky její strýček, ale Nete měla bratrance ráda a na jeho návštěvy se těšila. Konečně tady byl někdo, díky komu hodiny i týdny ubíhaly rychleji. Jako malá holka ráda krmila drůbež, ale všechno ostatní pro ni bylo příliš těžké. Tagovi nevadilo hrabat se v hnoji a ve vepříně a malém kravíně se brzy cítil jako doma. Jen v dobách, kdy u nich byl Tage na návštěvě, si chodila lehnout, aniž ji bolely ruce a nohy, a proto ho milovala.

Možná ho milovala až příliš.

„Kdo tě naučil říkat takové sprostárny?“ ječela paní řídící po skončení letních prázdnin. Ano, vždycky na začátku školního roku byla bita nejvíc. Tagova oblíbená slova jako šukat, mrdat a postavený čurák byla osamělému životu paní učitelky hodně vzdálená.

Podobné výrazy a Tagova bezstarostná pihovatá tvář položily první kámen na cestě ke Curtu Wadovi.

První, uhlažený kámen.

Vstala od toaletního stolku, oblékla se a v duchu si připravovala seznam. Seznam, který jí otevřel póry v kůži a vyhladil vrásky na čele.

Kdesi venku jsou lidé, kteří si nezaslouží žít. Lidé, kteří hleděli pouze kupředu a neohlíželi se zpět. Pár z nich znala. Otázkou bylo, jaký trest by je měl stihnout.

Prošla dlouhou chodbou až do posledního pokoje, kde stál stůl, který podědila po otci.

U tohoto stolu jedla nejmíň tisíckrát, zatímco otec nad jídlem usínal. Tichý, zahořklý, unavený životem a bolestmi. Jednou jedinkrát se na ni podíval a pokusil se na ni usmát, ale ani tehdy se na nic víc nezmohl.

Kdyby nebylo jí, už dávno by si našel provaz a oběsil se. Dávno předtím, než ho zničila artritida, osamělost a výčitky svědomí.

Něžně pohladila tmavý okraj, o který se vždycky opíral lokty. Prsty přejela doprostřed stolu, kde už dva roky, od doby, co se sem nastěhovala, ležela hnědá obálka.

Nesčetněkrát ji otevřela a prohlížela si její obsah, takže obálka byla celá pomačkaná a ohmataná.

Na obálce bylo napsáno: „Slečna laborantka Nete Hermansenová, Technická aarhuská škola, ulice Halmstadgade, Aarhus.“ Červenou propiskou dopsali poštáci číslo popisné

a směrovací číslo. Za ta léta jim mnohokrát v duchu poděkovala.

Opatrně pohladila známku a datum. Trvalo to skoro sedmáct let, než se dopis objevil v její poštovní schránce. Skoro jeden lidský život.

Otevřela obálku, vytáhla dopis a narovнала ho.

Nejdražší Nete,

složitým a nesnadným způsobem se mi podařilo poodhalit závoj nad tím, co se s Tebou dělo ode dne, kdy jsi nám s úsměvem na tváři mávala z vlaku na nádraží v Bredebro.

Rád bych Ti řekl, že všechno, co jsem zjistil o Tvých následujících šesti letech, mě vnitřně tak potěšilo, že to ani slovy nedokážu vyjádřit.

Teď už konečně víš, žes to dokázala, nemám pravdu?

Že Tvé problémy se čtením se daly překonat a na tomto světě se i pro Tebe našlo místo. A jaké místo!

Jsem na Tebe tak pyšný, milovaná Nete. Maturita se samými jedničkami. Laboratorní kurz na Technické škole v Aabenraa ukončený jako nejlepší ze třídy a za pár dní z Tebe bude biologická laborantka v Aarhusu. To je úžasné. Možná přemýšlíš, jak to všechno vím. Ale jsou to v životě šťastné náhody: Společnost Interlab A/S, která Tě od 1. ledna zaměstnala, založil a vlastní můj starý přítel Christopher Hale. Jeho syn Daniel je mým kmoťrencem, a proto se poměrně často vídáme. Naposledy jsme se potkali při našem společném rodinném setkání o první neděli adventní, kdy jsme vystřihovali vánoční srdce a pekli vánoční cukroví. Ptal jsem se svého přítele, čím se právě zabývá. A jen si pomysli. Vyprávěl mi, že zrovna pročetl neskutečnou

záplavu žádostí o místo, a ukázal mi, koho si vybral. Ano, dokážeš si vůbec představit, jak jsem byl překvapený, když jsem uviděl Tvé jméno? Promiň mi prosím mou indiskrétnost, protože jsem si Tvou žádost i se životopisem přečetl. Popravdě musím říct, že jsem zamáčkl slzu dojetí.

Drahá Nete, nechci po Tobě, aby ses zamýšlela nad dojatým starým mužem; chci jen, abys věděla, že jsme s Marianne neskutečně šťastní, protože jsi to dokázala. S klidem na duši můžeš vypnout hruď a celému světu vykřičet do tváře tu kratičkou větu, kterou jsme společně vymysleli před mnoha lety: Dokážu to! Nikdy na to nezapomeň, děvenko!

Na Tvé další cestě životem Ti přejeme spoustu štěstí a klidu.

*S nejsrdečnějšími pozdravy
Marianne a Erik Hanstholmovi
V Bredebro 14. prosince 1970*

Tříkrát si dopis přečetla a třikrát se napřímila při čtení slov: Teď už konečně víš, žes to dokázala.

„Dokážu to!“ řekla si nahlas sama pro sebe a představila si usměvavou tvář Erika Hanstholma. Poprvé tuhle větu uslyšela, když jí bylo pouhých čtyřiaadvacet let, a teď už je jí padesát. Kam se ty roky poděly? Kéž ho jen byla kontaktovala, dokud byl ještě čas.

Zhluboka se nadechla, sklonila hlavu a vštěpovala si do mysli sklon písma, všechna velká písmena a každíčkou kaňku od jeho plnicího pera.

Potom vytáhla z obálky druhý papír a se slzami v očích si ho dlouho prohlížela. Za svůj život získala hodně diplomů

a vysvědčení, ale tenhle byl první a nejdůležitější. Vyrobil ho pro ni Erik Hanstholm a ona mu za to nikdy nepřestala být vděčná.

Na začátku stránky bylo napsáno úhlednými tiskacími písmeny: DIPLOM. Na celém zbytku papíru byly jen čtyři řádky: „Nikdo, kdo tohle dokáže přečíst, nesmí být nazýván analfabetem.“

Opravdu to tam napsal.

Otřela si oči a stiskla rty. Jak od ní bylo hloupé a sobecké, že ho nikdy nekontaktovala. Jakým směrem by se asi ubíral její život, kdyby byla s ním a jeho manželkou Marianne? Teď už bylo na všechno pozdě. Zemřel po dlouhé nemoci, jak se dozvěděla před třemi lety v úmrtním oznámení v novinách.

Napsala Marianne Hanstholmové kondolenční dopisy, ale všechny se jí vrátily zpátky. Možná už také zemřela, pomyslela si tehdy Nete. Kdo jí teď na světě zbývá kromě těch, kteří jí úplně zničili život?

Nikdo.

Nete složila dopis i diplom a vrátila je zpátky do obálky. Přešla k okennímu parapetu, přitáhla si cínový talíř a hnedou obálku na něj položila.

Když dopis zapálila a kouř se začal vinout ke stropním štukům, poprvé v životě se cítila smutná, ale už ne zostuzená.

Počkala, dokud plamínky neuhasly, a rozmělnila popel na prach. Přenesla cínový talíř k parapetu v obývacím pokoji, na chvíli se zastavila a pozorovala rostlinu s lepkavými listy. Zrovna teď tolik nepáchla.

Vysypala prachový popel do květináče a obrátila se k příborníku.

Na tomto kousku krásného nábytku ležela hromádka obálek a k nim náležejících ozdobných dopisních papírů.

Byl to jeden z dávků hostitelce, stejně zbytečný jako vonné svíčky s látkovou manžetou. Vybrala šest obálek a posadila se s nimi k psacímu stolu. Každou z nich ozdobila jiným jménem.

Curt Wad, Rita Nielsenová, Gitte Charlesová, Tage Hermansen, Viggo Mogensen a Philip Nørvig.

Každé jméno za jeden časový úsek jejího života, kdy bylo všechno špatně.

Takhle napsaná nepůsobila ta jména ani trochu důležitě, spíš podřízeně. Lidé, které by škrtnutím pera mohla vymazat ze svého života. Ale ve skutečnosti tomu bylo jinak. Ta jména byla všechno jiné, ale rozhodně ne bezvýznamná. Nejdůležitější ze všeho bylo, že tihle lidé, pokud jsou stále ještě naživu, si chodí volně po světě jako Curt Wad. Aniž by se hlouběji zamýšleli nad minulostí a slizkými stopami, které za sebou během svého života zanechali.

Zvedla telefonní sluchátko a zavolala na registr obyvatel.

Její první věta zněla:

„Dobrý den, u telefonu Nete Hermansenová. Byli byste prosím tak laskavi a poradili mi, jak najít několik lidí, na které mám pouze starou neplatnou adresu?“

7) Listopad 2010

Vítr mírně foukal a Carl už z velké dálky rozpoznal v zavlh-
lém podzimním vzduchu zápach lidského těla.

Za dvojicí buldozerů se skloněnými lžicemi stáli bíle
oděni vyšetřovatelé z oddělení vražd a diskutovali s forenz-
ními techniky.

Takže už dospěli do okamžiku, kdy se své práce mohou
ujmout převozníci z Ústavu soudního lékařství.

Terje Ploug si jednou rukou tiskl k tělu složku a současně
bafal z dýmky a Marcus Jacobsen tahal z cigarety, ale stej-
ně to nebylo nic platné. Tělo toho chudáka, kterého někdo
uložil k poslednímu odpočinku tak nepatřičným způsobem,
se už pěkně dlouhou dobu rozkládalo, a tak nebylo divu, že
se většina přítomných snažila pokud možno nedýchat.

Carl sevřel nosní dírky, přistoupil blíž a podíval se na
bednu. Ležela pořád v zemi, ale byla už téměř celá odkrytá.
Víko bylo otevřené. Nebyla tak velká, jak očekával. Na dél-
ku, na šířku i na výšku měla sotva tři čtvrtě metru, ale pro
dobře rozsekané lidské tělo v ní bylo místa víc než dost. Bed-
na byla solidní, stlučená ze starých lakovaných podlahových
prken. Rozhodně šlo o kousek, který by mohl v půdě ležet
řadu let, než by shnil.

„Proč toho chlapa nepohřbili přímo do hlíny?“ zeptal
se Carl a stoupl si na okraj vykopané jámy. „A proč zrovna
tady?“ Prstem ukázal kolem. „Nedá se říct, že by tady ne-
měli na výběr dost míst.“

„Porozhlédli jsme se kolem a prohlédli si prkna, která
byla vytrhaná z podlahy.“ Vedoucí oddělení vražd si přitáhl
šálu, ovázanou kolem límce kožené bundy, a ukázal na hro-
madu desek, částečně ukrytou za stavebními dělníky v oran-
žových kombinézách.

„Už máme poměrně přesnou představu, kde prostrčil bednu skrz podlahu,“ pokračoval Marcus Jacobsen. „Bylo to téměř až v rohu u jižní stěny. Před relativně krátkou dobou tam někdo řezal motorovou pilou. Podle techniků to muselo být během posledních pěti let.“

Carl přikývl. „Dobrá. Takže oběť byla zavražděna a rozčtvrcena někde jinde a následně převezena sem.“

„Ano, všechno tomu nasvědčuje,“ souhlasil vedoucí oddělení vražd. Trochu funěl, protože mu cigaretový kouř zahaloval tvář. „Možná šlo o výstrahu Georgu Madsenovi. Upozornění, že by se měl držet zpátky, aby nedopadl stejně jako tenhle chudák.“

Terje Ploug se přidal. „Podle techniků byla bedna zapaná pod vyřezaným kusem v obývacím pokoji. Jestli správně chápu náskres ve zprávě...“ ukázal do plánu ve složce, „tak to bylo přesně pod židlí, na které jste našli Georga Madsena s hřebíkem v hlavě. Na místě, kde vás postřelili.“

Carl se narovnal. Díky těmto informacím se tahle stěra určitě nedostane do seznamu nezapomenutelných báječných dnů. Nebylo pochyb, že před sebou mají stovky hodin vyšetřování a hrabání se v událostech, které by nejraději vymazal z paměti. Kdyby záleželo jen na něm, otočil by se na patě a mazal pryč. Zajel by si do proslaveného kiosku u letištní dráhy, zbaštil by pár opečených párků s chlebem a nešetřil by kečupem. Nenápadně by sledoval hodinové ručičky a po třech čtyřech hodinách by nastal čas odjet domů a převléknout se na večeri u Mony, kde na něj čeká svatomartinská husa.

Ploug na něj zíral, jako by mu dokázal číst myšlenky.

„Dobře,“ řekl Carl nakonec. „Takže víme, že muž byl zavražděn někde jinde a pochován pod podlahou obývacího, pravděpodobně za přítomnosti Georga Madsena. Co nám ještě chybí?“

Poškrábal se na tváři a sám si odpověděl. „No jo. Teď už nám schází jen zjistit proč. Totožnost oběti a kdo to udělal, ne? Brnkačka! To zvládneš levou zadní, Plougu, že jo?“ zabručel Carl, ale nepříjemný pocit se v něm už uhnízdil.

Na tomhle kousku černé hlíny před dvěma lety málem umřel.

Odtud záchranáři vynášeli Ankerovo tělo a dobitého Hardyho. Tady Carl zradil své přátele. Tady ležel postřelený na podlaze, jako vyděšené zvíře, zatímco s jeho partáky byl proveden krátký proces. Až dřevěná bedna za chvíli nastoupí na svou poslední cestu k forenzním technikům, budou všechny hmatatelné důkazy o těchto událostech smazány z povrchu zemského. Bylo to zároveň dobře i špatně.

„Georg Madsen byl pravděpodobně přítomen ukládání bedny do země. Ale jestli byl ten pohřeb myšlen jako varování, tak si to evidentně příliš k srdci nevzal,“ přidal vlastní názor vedoucí oddělení vražd.

Carl po Marcusi Jacobsenovi přešel pohledem a zadíval se do otevřené bedny.

Nahoře na jednom z černých odpadkových pytlů, do kterých byly stále zabaleny části lidského těla, ležela lebka. Podle velikosti temenní kosti, stop na čelistech a srostlého zlomeného kořene nosu šlo o muže, který toho v životě zažil víc než dost. A teď tu leží bezzubý, s prořídým, téměř bezvlasým temenem a z čela napůl pěkně prohnílé hlavy mu trčí slušně velký pozinkovaný hřebík. S největší pravděpodobností totožný s těmi, které našli v lebkách Georga Madsena a dvou automechaniků v dílně v Sorø.

Vedoucí oddělení vražd si svlékl ochranný oblek a pokývl fotografům. „Za dvě hodiny si bednu prohlédneme na forenzním oddělení a uvidíme, jestli se nám podaří najít něco, podle čeho bychom mohli zjistit totožnost oběti,“ dodal